

Forever Young Eeuwigheid 5: De opkomst van de duisternis

Kim Houtzager

*In de witte sneeuw,
vind je kleine stappen,
waar om volgzzaamheid wordt gebeden*

*Lessen geleerd door de eeuwigheid,
al zoveel doorstaan,
worden door het leven hartstochtelijk vermeden*

*Hun sporen nog zo miniem,
maar in hun ogen al dezelfde,
ongeduldig wachtend op hun kans.*

*Nu nog het gebaande pad volgen,
Leven en Eeuwigheid,
samengesmolten in cadans*

*Maeh dani tsani,
yunuoa erahm notika,
nettoh wallon loo.*

*Notikemon zellob-esta moosurab,
ambia-esta cyamon,
yume biyomin quita.*

*Ello notikemon nesdaam thé erahn,
mourah lirogub ello bidesam myno,
fyndah mateh ello ryn.*

*Nesdaam ésa-yonyyn obo wamee,
Yume obo Moosurab,
moosurab betooh.*

Forever Young Eeuwigheid 5: De opkomst van de duisternis
Eerste editie, ©2023 Kim Houtzager
ISBN: 9789464926705

Auteur en illustrator: Kim Houtzager
Vertaald door John Houtzager

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en illustrator.

Voor meer informatie:
www.keep-in-mind.nl - info@keep-in-mind.nl

HET VERHAAL TOT NU TOE... ..5

HOOFDSTUK 13: KLEINE MAAN6

Episode 301: De nieuwe erfgenaam7
Episode 302: Het meisje dat het licht in haar ogen verloor 14
Episode 303: Hoe het geluid het licht wegnam21
Episode 304: De enige in haar soort28
Episode 305: De kracht van stilte 34
Episode 306: De vloek van een keuze41
Episode 307: Nachtmerries uit het verleden.....48
Episode 308: De dood van één.....54
Episode 309: Een rustige dag...?60
Episode 310: In de naam van Mutetou Hismaehdon.....68
Episode 311: Zoals ooit verteld73
Episode 312: De ironische waarheid.....79
Episode 313: Een gevreesde uitkomst85
Episode 314: Ongewenste bagage90
Episode 315: De veiligheid van de schaduwen.....95
Episode 316: De nieuwe koning van MorgenSneeuw100
Episode 317: Het brandmerk van Animuk106
Episode 318: De ramp in Animuk111
Episode 319: De grens117
Episode 320: Vergeten geschreeuw.....123
Episode 321: De voortekenen.....128
Episode 322: Verborgene wateren134
Episode 323: Op mijn manier139
Episode 324: De godin van Dood en Gerechtigheid146
Episode 325: De ondergang van een Magiegebruiker152

HOOFDSTUK 14: KLEIN ZWAARD158

Episode 326: Beschermers van het bos159
Episode 327: Moeder weet alles.....166
Episode 328: Een moeder mag haar kind nooit pijn doen172
Episode 329: Verraden door magie.....177
Episode 330: De koningin wint182
Episode 331: Een nieuw plan.....188
Episode 332: 'Jij'.....194
Episode 333: Het einde van de bloedlijn.....200
Episode 334: Red mij.....205
Episode 335: Het verlies van een dochter.....210
Episode 336: Waard om voor te sterven216
Episode 337: Het nieuwe Hismaehdon221
Episode 338: Terug in Animuk.....227
Episode 339: Het licht zijn232
Episode 340: Haar nieuwe thuis237
Episode 341: Twee keer zoveel plezier.....242

Episode 342: De ongeziene bruid	248
Episode 343: De aanslag op Heer Shitar	253
Episode 344: Het verbond.....	258
Episode 345: Het spel.....	264
Episode 346: De heks der wonderen	269
Episode 347: De heksen van de Heksenkring.....	274
Episode 348: De ergste heks	279
Episode 349: Aarzel nooit	284
Episode 350: Onbeheersbaar	290

HOOFDSTUK 15: KLEINE STER.....295

Episode 351: Bluf.....	296
Episode 352: De ring.....	302
Episode 353: Bezoek uit het verleden.....	307
Episode 354: Makani's bloed.....	313
Episode 355: Yami-bloed.....	319
Episode 356: Egoïstisch.....	324
Episode 357: Onweer in het hart.....	329
Episode 358: De eer van een Yami	334
Episode 359: Een enkele schat.....	339
Episode 360: Witte flitsen.....	344
Episode 361: Een daad van liefde	349
Episode 362: Aardbeving.....	355
Episode 363: Nasleep	360
Episode 364: Banden.....	366
Episode 365: Ons bos	372
Episode 366: Drie	378
Episode 367: Twee.....	384
Episode 368: Het pad van de Yami.....	390
Episode 369: Voorouders	396
Episode 370: Drie mannen neer	402
Episode 371: Een Yami in hart en nieren	408
Episode 372: Wijsheid en vaardigheid	414
Episode 373: Definieer 'stom'.....	419
Episode 374: Haar ergste nachtmerrie.....	425
Episode 375: Laat ons niet aan de toekomst denken en enkel het nu herinneren.....	430

LIJST VAN KARAKTERS.....436

MEER LEZEN.....440

EINDNOTEN442

Het verhaal tot nu toe...

Er is een planeet ver weg van ons; groter en groener dan die van ons. Het heeft drie manen in plaats van één. De naam van deze planeet is Seken en het is een gevaarlijke plaats. Het lijkt vast te zitten in de middeleeuwen van de Aarde, met een opvallend verschil: hier is magie geen mythe. Op deze planeet, waar mensen eeuwig lijken te leven, is nog niemand van ouderdom gestorven, hoewel het puntige uiteinde van een zwaard hier net zo dodelijk is als waar dan ook...

Op een dag wordt een meisje wakker in een bos. Ze weet niets van de wereld om haar heen en mensen beschouwen haar als nieuw in deze wereld, ondanks dat ze eruitziet als een jongvolwassene. Wanneer Matsuru dit meisje ontmoet, besluit hij voor haar te zorgen en op te voeden. Hij leert haar hoe ze moet praten, hoe ze zich moet gedragen en zelfs hoe ze moet vechten.

Dit meisje, genaamd Naraku, blijkt verbazingwekkende magische krachten te hebben, wat de bron wordt van hun vele avonturen. Magie trekt magie aan, waardoor Naraku zowel vriend als vijand aantrekt. Tijdens hun avonturen vinden ze een thuis in het mysterieuze kasteel MorgenSneeuw. Naraku is de Hoofdvrouw van De Ijsjagers geworden, een kleine stam met zowel Magiegebruikers als niet-Magiegebruikers.

Na een reis naar de woestijn en terug weet Naraku wie ze is: Magie van De Hogeren, achtergelaten door de eeuwige goden van deze planeet. Het was de bedoeling dat ze stierf, maar tegen alle verwachtingen in overleefde ze alles wat één van haar moeders, Yunakara, op haar afstuurde.

Naraku's grootste tegenstanders tot nu toe waren de Yami, een kleine maar zeer bekwame stam. Per ongeluk hadden de Yami twee van De Ijsjagers gedood, wat resulteerde in een hopeloze oorlog tussen de twee stammen. Niets leek de stammen bij elkaar te brengen, zelfs niet toen Naraku haar Sonai in de gelederen van de Yami vond. Toen een bloeddorstig monster MorgenSneeuw aanviel, werden de Yami en Ijsjagers gedwongen samen te werken en eindelijk kwam de oorlog ten einde.

De Hogeren waren er niet van overtuigd dat Naraku de controle over haar magie had. Ze riepen een oude vloek op: de Vier Uitverkorenen. Als Naraku hen zou kunnen verslaan, zou dat bewijzen dat ze haar magie aankon en recht op leven had.

Nadat ze had bewezen haar magie waardig te zijn, kon Naraku ternauwernood een oorlog voorkomen tussen MorgenSneeuw en de Zeven Verenigde Stammen: mensen uit zeven naties die ooit het land Stellus vormden. Stellus en MorgenSneeuw zijn oude vijanden, en het lijkt erop dat sommige mensen die vete niet vergeten zijn...

Hoofdstuk 13: Kleine Maan

Episode 301: De nieuwe erfgenaam

We zijn niet alleen in dit universum. Er is een klein stukje ruimte ver weg van ons. Zo ver weg, dat we dat nooit in ons leven zouden kunnen bereiken, zelfs niet met de apparatuur en schepen die sciencefictionseries ons laten zien.

Dit stukje ruimte is vrij leeg. Het heeft maar één zon, drie manen en één planeet. De planeet is iets groter dan de aarde. De ene kant van de planeet is bedekt met water, terwijl de andere kant van de planeet bedekt is met land.

Deze planeet wordt door zijn bewoners 'Seken' genoemd en ze kennen geen andere wereld dan die van hen. Ze geloven zelfs dat de wereld plat is en dat als je te ver gaat, je van de planeet af valt.

Komt dat je bekend voor? Dat kan, want Seken lijkt veel op onze eigen middeleeuwen. Ridders, prinsessen, koninkrijken en ridderlijkheid... Je zou het een romantische planeet kunnen noemen. Daarnaast is deze planeet ook magisch: mythische wezens, Elfen, mensen die de elementen kunnen beheersen... Zelfs als de buitenkant van de planeet er niet speciaal uitziet, roert het leven daar zich constant. Op deze planeet, waar mensen in de goden genaamd De Hogeren geloven, hadden de wezens allemaal de zegen van een eeuwige jeugd en leven, maar het puntige uiteinde van een mes was nog steeds net zo dodelijk als waar dan ook. Je zou verwachten dat er een overbevolking zou zijn vanwege de eeuwige levens, maar eerlijk gezegd waren er niet zoveel mensen. Ongelukken, ziektes, maar vooral oorlogen hielden deze wereld in evenwicht, waardoor het een wonder was als mensen hun tweehonderdste verjaardag bereikten. Niemand vond het leuk, maar men wist niet beter.

In het koude noorden van Seken lag een klein land genaamd MorgenSneeuw. In de jonge dagen van Seken was MorgenSneeuw een welvarend koninkrijk, maar tijdens een korte ijstijd werd het verlaten. Slechts een paar jaar voor dit verhaal werd het koninkrijk hersteld door koningin Naraku, het hoofd van De Ijsjagers: een kleine maar al beroemde stam op Seken.

Deze stam, De Ijsjagers, woonde in kasteel MorgenSneeuw en bestond uit de sterkste Magiegebruikers en krijgers van Seken. Ze begonnen met een groep van tien mensen en Elfen en ondanks het verlies van een aantal leden was het nu uitgegroeid tot een stam van veertien mensen.

Het hoofd van deze stam en het koninkrijk was Naraku, die meer krachten had dan iemand ooit had gezien. Zij was uniek; er was eerlijk waar niemand anders zoals zij in deze wereld. Gemaakt door De Hogeren om van hun overvloed aan magie af te komen, bleef Naraku ondanks alle tegenslagen in leven en was het eerste en enige Geheime Kind van de Hogeren.

Hoewel ze alles kon toveren wat ze maar wilde, was ze niet perfect. Afgezien daarvan trekt magie op Seken magie aan en daardoor had Naraku al vele oorlogen meegemaakt, en dieven en kwaadaardige tovenaars ontmoet.

Het was echter al een tijdje rustig geweest en deze paarshareige vrouw maakte zich geen zorgen, terwijl ze in haar warme bed sliep. Om haar heen lag de arm van haar geliefde: een eenvoudig mens zonder magie. Voor hem was zijn vrouw het beste wat hem ooit was overkomen en haar eigenaardigheden verbaasde hem niet meer. Naraku zag eruit als een volwassene, met alles wat een volwassen vrouw heeft, terwijl ze

eigenlijk pas zeventien jaar oud was. Terwijl relaties en huwelijken met jongeren onder de achttien jaar niet geaccepteerd werden op Seken, was het huwelijk van Naraku en Keiran toegestaan omdat Naraku volwassen was vanaf de dag dat ze werd geboren. Niet alleen dat, ze was niet echt mens en dus waren de menselijke wetten van liefde niet op haar van toepassing.

De zon scheen de kamer in en kondigde de nieuwe dag aan. Het kietelde de Hoofdvrouw-koningin in haar gezicht en maakte haar langzaam wakker. Haar bed was echter zo lekker en comfortabel dat Naraku niet van plan was al op te staan. Ze rolde zich om, kroop nog dichterbij haar geliefde aan, zonder zorgen om de wereld daarbuiten. Dit was de eerste uitslapdag sinds lange tijd en ze wist zeker dat ze vandaag met rust gelaten zou worden. Ja, vandaag zou ze heerlijk uitslapen en genieten van het gezelschap van Keiran. Er zou niets gebeuren. Helemaal niets. Vandaag was het een uitslapdag...

“Mama, mama, mama!” Een onverwachte flits sprong op het bed en wekte de twee met de kracht van een orkaan. “Mama, het is ochtend! Ik wil spelen; mag ik? Mag ik? Denk je dat Graven al wakker is? Ik wil weer een sneeuwfort bouwen, kun je ons helpen? Ik wil dat het nog groter wordt dan de vorige!”

De Hoofdvrouw draaide zich om, begroef haar gezicht in het matras en slaakte een geluid van ergernis die de kleine niet begreep. Met een glimlach stond de blauwharige jongeman op en nam de kleine van zijn vrouw over. “Yume, wat hebben we afgesproken over mama laten slapen?”

“Maar ze slaapt niet.” Het kleine meisje wees naar haar moeder. “Kijk, ze is wakker. Je bent wakker, toch, mama?”

Het enige antwoord dat het meisje kreeg, was nog meer gegrom van haar moeder. “Waarom pak je je kleren niet en help ik je aankleden?” Keiran glimlachte naar het meisje met lavendelblauwgekleurd haar. “En dan mag je kijken of Graven al op is.” “Oké!” Yume sprong op en rende naar een trap die naar haar kamer boven leidde. Het geluid dat ze maakte, verried dat het meisje een enorme puinhoop maakte en opruimen was niet haar sterke kant.

“Waarom laat ze me nooit slapen?”, gromde Naraku geïrriteerd.

Keiran trok het kussen weg van zijn vrouw en genoot van haar wanhopige gezicht. “Het is je eigen schuld.”, grijnsde de man. “Jij wilde haar ‘Yume’ noemen.” Hij noemde het Sekense woord voor ‘leven’.

“Ze heeft nog meer energie dan Kai na een vat suiker.”, mompelde Naraku, terwijl het gestamp op de trap de terugkeer van haar dochter aankondigde.

“Heb je de rommel opgeruimd?”, vroeg Keiran aan zijn dochter, terwijl hij haar wilde haren in twee hoge, dikke staarten bond. Yume knikte en trok een paar warme laarzen aan. “Je hebt het niet weer in de laden gepropt, zoals de vorige keer?” Yume schudde haar hoofd. “Moet ik vandaag weer oefenen met oom Rain?”, vroeg ze aan haar vader, terwijl hij haar kleren goed trok.

Keiran trok de rok van zijn dochter uit haar broek en zette haar weer op de grond. “Nee, vandaag niet.”, verzekerde hij haar. “Magie-oefenen ging de vorige keer erg goed, dus jij en je moeder kunnen een dagje vrij nemen.”

“Ik ga vragen of Graven weer een fort wil bouwen!”, besloot Yume en haastte zich naar de deur.

“Gebruik je magie niet om verstoppertje te spelen!”, waarschuwde Keiran zijn dochter. “Ik wil je niet weer van een torendak moeten halen.”

“Dat doe ik niet!”, beloofde het meisje en vervolgde haar weg naar de deur. “Mama!”, riep ze toen luid. “Whisper ligt voor de deur en wil niet opstaan!”

Naraku schreeuwde in haar kussen en had moeite om niet chagrijnig te klinken.

“Neem dan de andere deur!”, snauwde ze naar haar dochter. Het meisje rende terug naar de trap en haar kamer. “En stop met rennen door de kamer!” Het meisje negeerde haar en opende de deur die haar eigen kamer verbond met een trap rond de toren waarin ze woonde. Met een klap, luid genoeg om de doden te wekken, sloot deze weer. >Sla niet zo met de deuren!<, riep Naraku telepathisch haar dochter na. Hoewel het meisje telepathie kon ontvangen, was ze er zelf nog niet zo goed in. Rain, de Magieleraar en Watergebruiker van de stam, had Naraku verteld dat dit te verwachten was. Het meisje was tenslotte pas vijf jaar oud en had veel magie door haar lichaam razen die in bedwang moest worden gehouden. “Als ze er klaar voor is, zal ze het gaan gebruiken.”, had hij haar verzekerd.

Plots ging de deur naar de kamer van Naraku en Keiran weer open. “Mama!”, riep Yume en liet een koude windvlaag binnen. “Mag Whisper meespelen?”

“Als ze dat wil.”, riep Keiran, toen zijn dochter om de geadopteerde grijze wolf vroeg. “En ga niet op haar rug rijden; daar ben je te zwaar voor!”

“Dat doe ik niet!”, beloofde Yume, liet de wolf rustig naar buiten lopen en gooide de deur weer achter zich dicht.

Ondanks dat wolven wilde dieren zijn, waren er twee wolven die in MorgenSneeuw leefden. De ene was Grasshopper, een vervloekte wolf die naar believen in een mensenmeisje kon veranderen en de andere was Whisper, een luie wolf die de dochter was van Shadowhunter; een wolf die door De Hogeren was gestuurd om Naraku te doden. Ondanks dat de wolf lui en vriendelijk was, had ze nog steeds instincten waarmee rekening moest worden gehouden. Ze jaagde vaak mee en was een waardige aanwinst voor de stam, terwijl ze ook genoot van het spelen met dit kleine meisje.

“Goedemorgen, Yume.” Een jongeman met feloranje haar begroette haar. “Al op?”

“Goedemorgen, oom Kai!” Yume begroette hem opgewekt terug. “Heb je Graven gezien?”

Kai schudde zijn hoofd. “Nee,”, gaf hij toe. “ik denk dat hij nog slaapt.”

“Ik ga het aan tante Mah-Lin en oom Blade vragen!”, besloot Yume en passeerde de Vuurgebruiker en kok van de stam.

“Vergeet niet dat het vandaag jouw beurt is om het kippenhok schoon te maken!”, riep Kai haar na. “De kippen zijn jouw verantwoordelijkheid!”

“Dat doe ik niet!” Yume zwaaide terug. “Deze keer niet!”

“Dat zei je de vorige keer ook.” Kai probeerde streng te klinken, maar wist dat hij dat niet kon. Om de kinderen verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen, kregen ze vaak kleine klusjes, zoals de stallen schoonmaken, de dieren voeren en mee naar het bos gaan om noten, paddenstoelen en kruiden te verzamelen. Hoewel de jongen genaamd Graven zijn taken altijd serieus nam, maakte Yume vaak maar half schoon, soms zelfs tot het punt dat Kai het opnieuw moest doen.

Toch maakte Kai zich geen zorgen. Zo laks was hij vroeger ook, maar met hem was het ook goed gekomen. “Misschien moet ik wat extra zout in Rains pap doen...” Ja, Kai was ook de grappenmaker van de stam.

Het kleine meisje rende over de kantelen, gevolgd door een sjokkende wolf, naar de andere toren die in een kamer was veranderd. Uit beleefdheid klopte het meisje op de deur, maar haar kloppen ging altijd gepaard met een luide stem.

“Graven?!” Ze maakte iedereen binnen wakker. “Ben je al op?! Graven?!”

Een paar woorden die Yume nog niet kende, klonken vanuit de kamer, afkomstig van de man die Yume had leren kennen als oom Blade. Zoals altijd snauwde een andere stem terug naar de man dat hij eens rustig moest doen. Toen ging de deur open en Yume keek naar een oosterse vrouw met lang, donkerblauw tot zwart haar.

“Graven is al op...”, geeuwde de vrouw.

“Echt?” Yume dacht na. “Tante Mah-Lin, weet jij waar hij is?”

“Volgens mij is hij in de bibliotheek.” De vrouw wreef in haar ogen.

“Wat doet jouw zoon in de bibliotheek?”, klonk het vanuit de kamer.

“Hij is ook jouw zoon!” Mah-Lin was niet onder de indruk van de man in haar bed.

“Hogeren, laat je zoon toch eens!”

Yume negeerde de ruzie tussen de beste jager en de beste krijger van de stam en bedankte de vrouw beleefd. Ze rende daarna naar beneden, op weg naar het hoofdkasteel en de bibliotheek.

De bibliotheek van kasteel MorgenSneeuw was één van de grootste van Seken en bleef groeien dankzij de bibliothecaresse Mayonaka. Ze was de prinses van het Woestijnkoninkrijk, maar gaf de voorkeur aan het leven van een bibliothecaresse en lerares in dit ruige noorden. Terwijl de meeste van haar vrienden alleen onder (haar) toezicht naar binnen mochten, was er één die ze volledig vertrouwde met deze waardevolle kennis.

Alleen hij deelde haar liefde voor lezen en studeren, ondanks zijn jonge leeftijd. De bijna negenjarige Graven, de zoon van jager Blade en krijger Mah-Lin, bracht zijn vrije tijd liever door in de bibliotheek dan te oefenen met zijn ouders. Ze hadden verwacht dat hij net zoals zijn ouders zou zijn, maar het kind bleek het tegenovergestelde. Kalm, rationeel en best slim voor zijn leeftijd, verborg Graven zich vaak in de bibliotheek... ook al kon hij zich nooit voor *haar* verbergen.

“Graven!” Yume dook op vanachter een boekenkast. “Daar ben je!” Ze hoorde niet hoe de jongen een zucht van ergernis slaakte. “Laten we gaan spelen!”

“Ik wil dit boek voor het ontbijt uitlezen.”, gromde Graven. “Dus ik lees liever.”

Yume ging naast de jongen zitten en keek naar het boek. “Oké, waar gaat het over?”, vroeg ze. “Is het een verhalenboek? Zijn er plaatjes?”

Graven probeerde het boek bij haar weg te houden. “Het is een boek over dieren.”, vertelde hij. “Het vertelt me hoe...”

Plots dook Yume op het boek. “Wat een grappig dier!” Ze wees naar een groot dier. “Wat is het?”

“Het is een Buru...” Graven zuchtte. De meeste mensen op Seken waren analfabeet, maar dankzij Mayonaka konden de meeste Ijsjagers vrij goed lezen. Graven overtrof allen, behalve zijn leraar, maar dat kwam omdat Graven graag las en de anderen alleen lasen als het moest. Sommigen kenden alleen het alfabet en een paar woordsymbolen, zoals zijn vader Blade, zodat ze alleen makkelijke boeken of logboeken konden lezen. Graven kende echter zowel het alfabet als de meeste symbolen en leerde door dagelijks te lezen meer woordsymbolen. “Buru eten...”

“En wat is dat?!” Yume had al een paar pagina’s omgeslagen. “Is dat een monster? Hij heeft een staart tussen zijn ogen!”

“Dat is een olifant.”, antwoordde Graven. “Het is geen monster.”

“Deze is grappig!” Yume pakte het boek van Graven af. Daar ging het rustig lezen...

“Ik wed dat hij graag kinderen eet. Kijk eens naar die mond!”

“Nijlpaarden eten geen kinderen.”, probeerde Graven.

“Wrauw!” Yume sprong op en luisterde niet naar Graven. “Ik ga jou opeten!”

“Nee, dank je.” Graven pakte het boek rustig terug. “Ik wil dit hoofdstuk voor het ontbijt aflezen.

“Je bent niet leuk!”, mopperde Yume en zette haar handen op haar heupen.

“Grappig, ik wilde net hetzelfde over jou zeggen.” Graven wendde zich weer tot het boek.

“Hè?” Yume miste het sarcasme. Er volgde een moment van stilte, maar als het enige meisje in de stam, om nog maar te zwijgen van de erfgename van de MorgenSneeuw-troon, was Yume het niet gewend om genegeerd te worden. “Graven, laten we spelen!”, probeerde ze weer.

“Nee.”, zei Graven bot terug.

“Maar ik wil spelen!”

“En ik wil lezen.”

“Maar ik ben een prinses en jij niet, dus je moet doen wat ik zeg!” Yume probeerde haar status in te zetten.

“Ja hoor.” Graven was niet onder de indruk. Hij keek niet eens op van zijn boek. Hij wist dat er van hem werd verwacht dat hij Yume’s speelkameraadje zou zijn, het enige andere kind in de stam, maar Graven kon het niet schelen. Hij vond Yume vreselijk verwend en wilde dat ze ophield met zo kinderachtig te doen. Waarom kon dat meisje niet meer op hem lijken? Toen hij vijf was, kende hij het alfabet al. Toen hij vijf was, was Yume er niet om met hem te spelen, dus waarom zou hij opspringen als zij dat wilde? Omdat ze de dochter was van zijn Hoofdvrouw? Maak het nou!

“Ik ga het aan mama vertellen dat je niet met mij wilt spelen!” Yume klonk alsof ze moest huilen.

“Al goed, ik ga al met je spelen.”, gaf Graven met een diepe zucht toe. “Nadat ik mijn boek uit heb.”

“Nee, nul!” Yume trok het boek uit Gravens handen, maar verloor haar evenwicht en sloeg tegen een kast. De kast viel om en als Graven niet direct gehandeld had, zou het meisje zeker onder de boeken zijn bedolven.

De kast stootte tegen een andere kast, die er ook bovenop viel, gevolgd door twee andere omvallende kasten.

De vallende kasten lieten een kleine echo na, maar de stilte die volgde zou slechts tijdelijk zijn. Al snel zouden de volwassenen komen, al snel zouden ze de puinhoop zien die de kinderen hadden veroorzaakt. Graven was spierwit weggetrokken. Niet vanwege de rommel, maar vanwege de kostbare boeken die overal op de grond lagen.

“Ik zei toch dat je met me moest spelen.”, glimlachte Yume blij.

“Ik heb er één gevonden!” Yume hield een walnoot omhoog.

“Yume, voor de laatste keer.”, gromde Rain, een jongeman met okerkleurig haar.

“Dit is geen uitje! Dit is straf voor de rotzooi die jij en Graven in de bibliotheek hebben gemaakt.”

“Ik heb er nog één!” Yume rende rond, op zoek naar noten die door eekhoorns waren achtergelaten.

“Ik zei toch dat dit niet zou helpen.”, mompelde Graven tegen Rain. “Je had haar moeten zeggen dat ze de stallen moest schoonmaken. Dat haat ze.”

“Let op je woorden, jongeman.”, snauwde Blade naar zijn zoon. “Je hebt geluk dat die boeken niet beschadigd zijn.”

“Yume, kom naar beneden!” Een Elvenman haastte zich naar het meisje dat op een paar rotsen klom. “Je valt zo nog!”

“Ik val niet.”, verzekerde Yume hem en klom door, totdat ze gillend weggleed. Op het nippertje greep de Elf haar vast.

“Ik krijg nog eens een hartaanval van je!”, gromde de Elf naar haar. “Blijf op de grond.”

“Kijk, oom Ao!” Yume negeerde hem en wees naar een boom. “Een vogel!”

“Waarom heb ik eigenlijk straf?”, mopperde Graven. “Ik heb niets gedaan.”

“Je weet dat je niet in de bibliotheek mag spelen.”, sprak Blade zijn zoon toe.

“Ik speelde niet!”, wierp Graven tegen.

“Sla niet zo’n toon aan!”, schreeuwde Blade terug. “Hogeren, jongeman, let op je woorden of ik...”

“Wees niet boos op hem, oom Blade!” Yume haastte zich plotseling naar hen toe.

“Het was mijn fout! Graven deed niets verkeerd!” Verrast door de plotselinge bekentenis, keek Graven naar het meisje voor hem. “Graven wilde helemaal niet spelen, en ik liet hem niet lezen!”

Ondanks haar verwende karakter wist Yume wel beter dan een onschuldige te laten lijden. Graven vroeg zich echter af of het niet beter was gestraft te worden voor iets wat hij niet had gedaan, dan voor iets wat hij wel had gedaan...

“Was je weer aan het lezen?!” bulderde Blade.

“Het-het was een boek over dieren!”, probeerde Graven, wetende hoe zijn vader over lezen dacht. “Ik heb over dieren gelezen!”

“Je kunt geen jager worden door boeken te lezen!”, tierde Blade tegen zijn zoon. “Je kunt niemand beschermen met een boek! Lezen is nutteloos!”

“Rustig nou, Blade.” Ao probeerde hem te kalmeren. “Hij is nog maar een kind.”

“Ja,” knikte Rain. “hij is nog te jong om met zwaarden te oefenen.”

“Mijn zoon zal een jager en een krijger worden en geen domme boer!”, maakte Blade duidelijk, voordat hij zich weer tot zijn zoon wendde. “En vanaf vandaag beginnen we met gevechtsoefeningen, hoor je me?” Hij zag dat zijn zoon probeerde niet te huilen. “Het is voor je eigen bestwil!” Het kind voor hem begon echter te beven en Blade wist dat hij te ver was gegaan. Hij knielde voor zijn zoon en legde zijn handen op de armen van het kind. “Je moeder is een krijger en jager... Ik ben een krijger en jager... Wij drieën hebben geen magie in ons. Wat kunnen we anders zijn dan jagers? Er zijn hier geen velden om gewassen te verbouwen. Ik weet dat je graag leest, maar je moet onthouden dat alles wat we voor onze stam kunnen doen is jagen en beschermen. Dat is alles wat wij niet-Magiegebruikers kunnen doen.” Hij zag zijn zoon in zijn ogen wrijven. “Ik hou van je, daarom verbied ik je om te lezen. Ik doe dit alleen omdat ik van je houd...”

De jager tilde zijn zoon op, die hem stevig omhelsde, terwijl hij probeerde niet te huilen. Op Seken was lezen een luxe en vanwege de omvang van de stam een luxe die men zich niet kon permitteren. Een wetenschapper bracht geen eten op tafel, hoe slim die persoon ook was.

Geloof het of niet, Blade wilde oprecht wat het beste was voor zijn zoon... en Blade wilde dat zijn zoon een toekomst had...

“Zullen we naar huis gaan?”, stelde Rain voor. “Ik wed dat Kai klaar is met de lunch.”

Ao pakte Yume op en zette haar op zijn schouders. “Ja, we kunnen maar beter opschieten, voordat die zus van mij het allemaal opeet.”

Blade knikte en hield zijn zoon dicht tegen zich aan. “Prima, ik denk dat deze kinderen hun lesje wel hebben geleerd.” Hij draaide zich om en zei: “Kom, Yume moet het kippenhok nog steeds schoonmaken.”

“Aaah, mag ik dat niet morgen doen?”, pruilde Yume.

De anderen lachten. “Nee, juffrouwetje, jij komt vandaag niet onder je klusjes uit-...”, begon Ao, maar hij werd onderbroken door een kreet, diep in het bos.

“Help me! Iemand, help me, alsjeblieft!”

Episode 302: Het meisje dat het licht in haar ogen verloor

Even keken De Ijsjagers naar waar de kreet vandaan kwam. Om de één of andere reden leken ze te twijfelen of ze moesten reageren, maar toen Blade zijn zwaard trok, wisten de kinderen dat dit serieus was.

“Ik ga ook.”, stelde Ao voor, zette Yume neer en pakte de bijl die op zijn rug was gebonden.

“Papa...”, begon Graven, maar Blade keek hem niet aan.

“Blijf bij Rain!”, beval hij zijn zoon, voordat hij de groep verliet.

Yume pakte de hand van Rain, die naar het bange meisje keek. “Denk je dat het weer die gemeneriken zullen zijn?”, vroeg ze voorzichtig.

“Ik hoop het niet.” Rain beet op zijn lip; hij wist beter dan te liegen. Hij keek rond.

“En we zijn te ver weg om de anderen met telepatie te bereiken.”

“Maak je geen zorgen.” Graven pakte Yume’s andere hand. “Papa beschermt ons wel.”

“Ik ben niet bang.” Yume probeerde zichzelf te overtuigen. “Jij wel, Graven?”

“Jongens zijn nooit bang.”, antwoordde Graven, maar het meisje merkte wel dat de jongen haar hand wat steviger vastpakte.

Ondertussen gingen Blade en Ao door het besneeuwde bos, op zoek naar de oorsprong van de kreet. “Als dit weer een valstrik is...”, siste Ao, terwijl hij de kleine bijl stevig vasthield.

“Sst!”, siste Blade en gebruikte vervolgens zijn telepatie. >We hebben nog steeds één voordeel ten opzichte van die idioten.<

>Tenzij ze weer één of andere magiër hebben gevonden om hen te helpen.< Ao rolde met zijn ogen en volgde de jager de heuvel op. >Herinner je je die laatste nog? Daar hebben we flink wat gezeik mee gehad.<

Blade maande Ao dat hij moest zwijgen, toen hij aan de andere kant van de heuvel angstkreten hoorde. Voorzichtig gluurden ze eroverheen en keken naar beneden. Ze zagen een half bevroren rivier... en een meisje dat er probeerde uit te klimmen. Hoewel de rivier niet diep was en het er uitklimmen niet moeilijk moest zijn, leek het een brug te ver voor het meisje.

>Wat doet ze toch?< Ao zag het meisje worstelen. >Ze vriest nog dood als ze in dat water blijft.<

>Blijf opletten.<, beval Blade de Elfenman, terwijl hij de heuvel afdaalde. “Is alles in orde, juffrouw?”, riep Blade, zijn zwaard gereed.

De woorden die Blade riep, veroorzaakten nog meer paniek bij het meisje. Ze slaakte een kreet en keek wild om zich heen. “Ho, is ze blind of zo?”, mompelde Ao.

“Ik denk het.”, concludeerde Blade en zag haar hoofd heen en weer bewegen. “Ik kom jouw kant op. Ik zal je geen kwaad doen.”

“Er... er is hier nog iemand!”, riep het meisje in paniek.

“Dat ben ik!” Ao stak zijn hand op. “Maak je geen zorgen, we zullen je geen pijn doen.”

Blade stak zijn zwaard weg en bracht zijn hand naar voren. “Ik ga je uit het water helpen.” Blade vertelde wat hij zou doen. “Ik pak je rechterarm...” Toen Blade haar aanraakte, schreeuwde het meisje. “[Hyena, hyena¹]!”, verontschuldigde Blade zich in

de Sekense taal. “Ik was vergeten dat mijn rechts jouw links is.” Het meisje kalmeerde en Blade hielp het meisje uit het ondiepe, ijsskoude water.

“We brengen haar naar Rain.”, stelde Ao voor. “Zijn waterkrachten drogen haar zo weer op.”

Blade knikte. “Juffrouw, we brengen je naar een vriend, die je zal helpen opdrogen. Goed?”

“Mijn ouders!” Het meisje keek ineens paniekerig om zich heen. “Mijn ouders... zij... ik...”

“Wat is er gebeurd?”, probeerde Ao te achterhalen.

“Iemand... iemand viel mijn ouders en mij aan.” Het meisje probeerde om zich heen te ‘kijken’. “Waar zijn ze? Ik hoor ze niet meer! Mama? Papa?”

“Rustig nou!”, beval Blade het meisje. “We gaan eerst voor jou zorgen, dan gaan Ao en ik naar je ouders zoeken.” Hij zag haar rillen en besefte dat ze verre van kalm was. “We zullen ze vinden.”

Blade hielp het meisje de heuvel op en vertelde het meisje waar ze haar voeten moest plaatsen. >Ik moet toegeven,< Ao hielp het meisje ook. >je bent heel goed in het omgaan met blinde mensen.<

>Hoezo?< Blade keek verbaasd op.

>Je bent erg... hoffelijk.<, grijnsde Ao.

Blade’s gezicht veranderde in pure donder. >Eén van de burens van mijn ouders werd blind toen ik klein was.<, gromde hij. >Wat wil je dan dat ik doe? Schreeuwen?<

“Wat is er met je buurman gebeurd?”, vroeg het meisje plotseling, waardoor de twee jongemannen verbaasd opkeken.

“Hij... hij is al erg oud en woont nog steeds bij zijn vrouw.”, zei Blade snel, maar zag Ao’s blik. Zijn ogen vertelde Blade dat hij wist dat de jager loog, maar wat moest hij dan? De waarheid vertellen? Dat hij werd vertrapt door het paard waarvan hij zoveel hield?

“Hogeren!” Rain zag de drie hun kant op komen. “Wat is er met haar gebeurd?”

“Volgens mij zijn ze weer bezig.”, gromde Blade. “Juffrouw, dit is Rain. Hij is een Watergebruiker en hij kan je helpen op te drogen.”

“Is dit ijs?”, schrok Rain. Hij gebruikte snel zijn krachten om het ijs te laten verdampen.

“Ik hoor nog iets!” Het meisje raakte weer in paniek.

“Dat zijn Yume en Graven, twee kinderen.” Ao zag de geschrokken gezichten van de kinderen. “Kinderen, wees niet bang.”, stelde hij ze gerust. “Dit meisje kan niet zien, daarom schrok ze van jullie voetstappen.”

“Wat spijt me dat om te horen...”, verontschuldigde Rain zich. Terwijl blinde mensen op Aarde goed meekomen in de samenleving, geloven mensen op Seken nog dat blind of doof zijn een vreselijke ziekte is waar iemand medelijden mee zou moeten hebben. Wat kan men immers zonder oren en ogen doen?

“Ao en ik gaan haar ouders zoeken.”, besloot Blade. “Rain, breng dit meisje en de kinderen naar huis.”

Terwijl Rain knikte, maar een ander was het daar niet mee eens. “Nee, papa!”, riep Graven bezorgd. “Ga niet!”

“Ik moet wel, Graven.” Blade knielde voor zijn zoon. “Ik moet haar ouders vinden.”

“Maar je zei dat ‘zij’ het weer waren!” Graven huilde bijna. “Je zegt altijd...”

“Ik weet wat ik zei.” Blade keek in de angstige ogen. “Maar ik kan geen onschuldige mensen achterlaten.” Hij merkte dat het kind niet kalmeerde. “Goed dan.” Hij ging toen naar zijn zijde en maakte het mes los dat daar was vastgebonden. “Jij bent nu een man.” Hij gaf het mes aan zijn zoon, voor wie het bijna een kort zwaard leek. “En jij moet Yume beschermen, zoals ik Naraku bescherm. Je bent nu haar beschermer.” Graven hield het mes vast. “Bescherm haar, wat er ook gebeurt, oké?” Zijn zoon knikte. “Ga met Rain, dit meisje en Yume mee, en zeg tegen je moeder dat ze zich geen zorgen hoeft te maken.” Blade stond weer op, zich heel goed bewust van het gevaar waarin hij zich stortte. “Goede jacht.”, wenste hij zijn zoon, ook al zou hij niet op jacht gaan. Het was een gelukwens, zoals ‘veel geluk’.

“Goede jacht.”, zei Graven met een zachte, trillende stem terug.

Toen beide groepen zich omdraaiden, dook Yume meteen naar het mes. “Wauw, mag ik het zien?” Yume reikte ernaar.

“Nee!” Graven greep de hand van het meisje en dwong haar hem stevig vast te houden. “Daar ben je te klein voor!”

“Maar ik wil het zien!” Yume’s kreten werden genegeerd door haar nieuwe beschermer, terwijl ze naar huis werd getrokken.

Thuis hoefden de volwassenen maar een paar blikken te delen. Ze wisten meteen wat er aan de hand was. “Yume, ga het kippenhok schoonmaken.” Keiran stuurde zijn dochter weg.

“Maar papa...”, probeerde Yume.

“Het is jouw verantwoordelijkheid!” Keiran wees streng naar de stallen.

“Mama...” Yume wendde zich toen tot haar moeder en greep het lange been.

“Ik moet dit meisje helpen.”, schudde Naraku haar hoofd en zag de teleurgestelde ogen van haar dochter. “Dat is de taak van een koningin: ik moet hen helpen, die het nodig hebben.”

“Vandaag kom je er niet onderuit.”, grijnsde Kai naar het kleine meisje.

Mokkend draaide Yume zich naar de stal. “Yume, wacht even!” Graven wilde haar achterna rennen.

“Waar denk jij heen te gaan?” Mah-Lin greep de arm van haar zoon voordat hij weg kon rennen. “En waar heb je dat mes vandaan?”

Graven keek naar zijn moeder. “Papa gaf me dit mes.”, antwoordde Graven eerlijk. “Ik moet Yume beschermen.”

“Tegen wie?”, zei Mah-Lin verbijsterd.

“Tegen hen.”, antwoordde Graven kalm.

“Wie is ‘hen’?!” vroeg Mah-Lin.

“Ik ben nu haar beschermer.” Graven zag dat Yume al naar het kippenhok liep en haastte zich achter haar aan, voordat zijn moeder hem kon tegenhouden. “Yume, wacht even!”

Verbaasd keek Mah-Lin hem na. “Die man van mij heeft wat uit te leggen!”, riep ze boos uit.

In de troonzaal verzamelden De Ijsjagers zich rond het blinde meisje, die zich bij het vuur opwarmde. Er was geen bewaker nodig, want Kai kende een alarmspreuk. Wanneer iemand met kwade bedoelingen in de buurt was, zou hij het weten. Ze gebruikten het liever niet, maar op momenten als deze...

Het meisje stelde zich voor als Helena en op haar twaalfde verloor ze plotseling haar gezichtsvermogen. Terwijl ze binnenshuis voor zichzelf kon zorgen, kon ze het huis niet meer verlaten... tenminste, niet alleen.

Ze was nu zestien jaar en miste de wereld om haar heen. De genezer van haar stad stelde voor om hulp te zoeken bij koningin Naraku, die voor haar al vele mensen had geholpen. Als de koningin geen antwoord wist, was er geen oplossing.

Wat de genezer van de stad niet wist, was dat elke keer dat Naraku iemand hielp, het puur geluk was en dat de verhalen overdreven waren. De tientallen die ze zou hebben geholpen, waren slechts een handvol en de 'Vloek van de duisternis' die een meisje ongelooflijk lelijk maakte, was eigenlijk een normaal meisje dat was vervloekt met een simpele anti-liefdesvloek.

Niet wetend wat te doen aan deze plotselinge blindheid, sprak Naraku met Irina, de kruidengenezer en Luchtgebruiker van de stam. Terwijl Irina kruiden en drankjes gebruikte, gebruikte Naraku haar magie om anderen te genezen.

"Plotselinge blindheid kan door van alles ontstaan." Irina liet haar medische kennis spreken. "Vaak door een ziekte, een hele erge sterke lichtflits of een ongeluk."

"Helena zei dat het van de ene op de andere dag gebeurde." Naraku wist niet wat te doen. "Hoe kan ik zoiets genezen?"

"Misschien is ze blind geworden door een oude ziekte?", stelde Sushi, de roodharige Elf, weifelend voor. "Soms gaat zoiets traag. Misschien werd ze langzaam blind, maar heeft ze het nooit gemerkt." De Elfenvrouw was de zus van Ao en in tegenstelling tot haar broer, had ze geen Aardemagie. Ze had wel toegang tot hekserij en Vormen, waarmee ze een waardevollere aanwinst voor de stam was dan ze ooit zou beseffen. De vrouw was ook gezegend met een prachtige stem en een fantastisch gevoel voor mode, waardoor ze ook de zanger en leerlooier van de stam was.

"Helena zei dat ze maar af en toe griep had." Naraku haalde haar schouders op. "Dat kan toch geen blindheid veroorzaken?"

Op het moment dat Irina wilde antwoorden, ging de deur open en stapte iemand naar binnen. Het was Matsuru, de jongeman die Naraku had gevonden en haar had opgevoed alsof ze zijn dochter was. Hij was een eenvoudige boer, de echtgenoot van Irina, en had een kalme en rationele geest. "Irina, Naraku, kan ik jullie even spreken?" Zijn stem en gezicht verraadden dat hij slecht nieuws had.

"We zijn zo terug." Irina glimlachte naar Helena, die niets anders kon doen dan in een stoel bij het vuur zitten.

In de gang sloot Naraku de deur achter zich. "Zijn het de kinderen?", vroeg ze meteen bezorgd.

Matsuru schudde zijn hoofd. "Nee, Mayonaka en Grasshopper houden een oogje in het zeil in de bibliotheek.", verzekerde hij zijn 'dochter'. "Het gaat over dat meisje... Blade en Ao zijn net terug..."

"Hogeren...", fluisterde Irina, wetende wat er ging komen.

"Waren zij het weer?", vroeg Naraku voorzichtig.

Matsuru knikte. "Ik denk het wel." Matsuru wist wie zijn Hoofdvrouw bedoelde.

"Blade en Ao praten ons zo wel bij, maar de details zijn niet fraai."

"Hoe kunnen we dat haar ooit vertellen?" Irina schudde haar gezicht. "Haar ouders wilden alleen dat hun kind weer gelukkig zou zijn..."

“We rekenen later wel met die klootzakken af.” Naraku werd steeds kwader. “Maar ik moet haar blindheid genezen; dat moet ik! Ik kan haar haar ouders niet teruggeven, maar ik kan haar wel weer laten zien!”

“Doe zulke beloften niet.”, waarschuwde Matsuru de vrouw.

“Ik ben een Hogere; er is niets dat ik niet kan!”, beet Naraku terug.

“Rustig nou.”, maande Irina de Hoofdvrouw tot kalmte. “Op dit moment kun je niets doen. We moeten dit meisje eerst vertellen... dat arme ding...”

Irina woonde vroeger in een grote stad, waardoor ze als genezer al veel ellende had gezien. Hoewel ze er nooit aan zou wennen, was ze wel degene met de meeste ervaring in het brengen van slecht nieuws. Het snikken van het meisje brak elk hart in het kasteel, toen ze zich realiseerde dat haar ouders nooit meer terug zouden komen... Ze was nu werkelijk alleen...

“Je kan hier blijven.”, bood Naraku troostend aan. “Die klootzakken zullen boeten!”

“Het is mijn fout!” Het meisje snikte zonder enige controle. “Ik heb ze gesmeekt om te gaan! Dit kan niet waar zijn! Jullie hebben het mis!”

“We zouden het maar wat graag mis hebben...”, gaf Irina toe. “maar ze hebben niet lang geleden.”

“En dat is een troost?!” schreeuwde het meisje uit. “Mijn ouders zijn dood! Dood! En het is allemaal mijn schuld!” Helena sloeg alle aanrakingen weg. “Ze hadden mij moeten doden!”, riep ze boos. “Maar ik kan niet eens van een toren springen omdat ik dat verdorpe ding niet eens kan zien!”

Naraku keek bezorgd naar haar vrienden, maar Irina's gezicht verzekerde Naraku dat Helena deze woorden uit verdriet sprak. “We zullen je beschermen.” Naraku probeerde het meisje op te beuren, maar Helena hoorde de woorden niet.

“Misschien moeten jullie allemaal gaan.”, stelde Irina vriendelijk voor. “Laat haar wennen aan de nieuwe situatie.”

De anderen knikten en verlieten zwijgend de kamer. Ze hadden medelijden met het snikken achter hen en besloten dat ze dit meisje hoe dan ook zouden helpen.

“Dus we hebben een nieuw stamlid?”, gromde Blade toen ze zich in de bibliotheek verzamelden. “Geweldig, nog een mond om te voeden.”

“Ze vindt haar plaats wel!”, beet Naraku Blade toe en wendde zich tot Mayonaka.

“Ze kan nog steeds veel dingen doen, toch?”

De prinses met de donkere huid keek niet hoopvol. “Voor zover ik weet, kunnen blinden niet veel doen.”, gaf ze toe. “Ze kunnen simpele klusjes doen zoals schoonmaken en koken, maar je moet altijd toezicht op ze houden.”

“Misschien kunnen we haar muziek leren maken.”, stelde Sushi voor. “Dat is iets wat ze zonder toezicht kan doen.”

Op Seken was de kennis over blindheid nog beperkt en werden blinden vaak als een last beschouwd. De meeste blinden bleven thuis en leefden onder de hoede van hun dierbaren, omdat de buitenwereld een gevaarlijke plek voor hen was. Het enige beroep dat blinden konden uitoefenen, was muzikant zijn, waarbij de uitvoerder afhankelijk zou zijn van kost en inwoning van een gulle beschermheer of beschermvrouw.

“Ik heb zo'n medelijden met haar.” Naraku zuchtte. “Glorieuze Stellus is onze vijand, niet die van Helena.”

“Glorieuze Stellus is tegen iedereen die je steunt.” Rain ging op een tafel zitten en noemde wie Helena’s ouders had vermoord. “De Zeven Verenigde Stammen hebben het verleden misschien begraven, maar Glorieuze Stellus loopt nog flink achter.”

In de jonge dagen van het koninkrijk MorgenSneeuw had een naburig koninkrijk, Stellus, MorgenSneeuw meer dan eens aangevallen. De derde koning van MorgenSneeuw wist Stellus voor eens en altijd te verslaan door het land op te splitsen in kleinere delen. De inwoners van Stellus hoorden van de trotse maar verslagen soldaten, dat MorgenSneeuw een gif was dat hen van hun naam en land had beroofd. Toen MorgenSneeuw, meer dan vijfduizend jaar na Stellus’ nederlaag, in ere werd hersteld door Naraku, sloten mensen van de zeven naties een verbond. Hun doel was om de ‘kwaadaardige gezwel genaamd MorgenSneeuw’ te verslaan en de glorie van Stellus te herstellen. Ze noemden zichzelf de Zeven Verenigde Stammen en confronteerden Naraku een paar jaar geleden. Door hen uit te dagen in een één-op-één gevecht, slaagde Naraku erin bloedvergieten en de duisternis van de oorlog te voorkomen, terwijl beide partijen hun eer behielden.

De Zeven Verenigde Stammen vertrokken en beloofden dat ze hetzelfde zouden doen als MorgenSneeuw zoveel jaren geleden had gedaan: hun naties samenbrengen in één land en het weer welvarend maken. Dat was de kracht van MorgenSneeuw en dat zou de kracht zijn van het nieuwe Stellus.

Maar niet iedereen was het eens met de wapenstilstand en enkelen bleven geloven in de glorie van Stellus. Ze splitsten zich op in splintergroepen, vastbesloten om MorgenSneeuw te verslaan. Glorieuze Stellus was de meest meedogenloze en aarzelde niet om iedere ziel die ze tegenkwamen, te doden.

“We zouden moeten doen wat Nyhmar doet.”, mompelde Ao. “Misschien worden ze dan wakker!”

“Ao!” Naraku sprong op. “We zullen niet doen wat Irina’s stad deed!”

“Ze hebben drie putten vergiftigd!”, beet Ao terug. “Zevenenveertig mensen stierven, waaronder drieëntwintig kinderen!”

“Een klopjacht is niet het antwoord.”, viel Mayonaka haar Hoofdvrouw bij. “Van de zeventien gearresteerden bleken er drie onschuldig te zijn.”

“Dus?” Ao was niet onder de indruk. “Hun namen zijn gezuiverd.”

“Dat helpt echt nu ze *dood* zijn!”, snauwde Mayonaka. “Als ze een behoorlijk proces hadden gekregen, in plaats van die farce, waren die arme mensen niet geëxecuteerd.”

“Maar Glorieuze Stellus is wel uit Nyhmar weg!”, schreeuwde Ao terug.

“Hou op!”, onderbrak Naraku hem. “Jullie klinken als mijn moeder en ik!” De Hoofdvrouw doelde op de Hogere Yunakara, die haar dochter vreselijk haatte. Door de wijze waarop Naraku was ontstaan, waren alle twaalf Hogeren haar echte ouders. Toch beschouwde Naraku Matsuru als haar ware vader en Yunakara als haar hoofdmoe­der’.

“Denk je echt dat Glorieuze Stellus weg is uit Nyhmar?”, vroeg Matsuru toen aan Ao.

“Maak je geen zorgen Ao, Glorieuze Stellus zit er nog steeds. Anders dan in ons bos, zitten ze daar ondergedoken.”

“Jij hebt niet gezien wat ze Helena’s ouders hebben aangedaan!” Ao kon niet kalmeren. “Je hoorde hun gelach niet, hun getreiter, wetende dat wij tweeën niets konden doen.”

“We konden ze niet eens begraven.”, knikte Blade. “Glorieuze Stellus, wat een hoop gez...”

“Blade!”, onderbrak Mah-Lin hem.

“...zwam...”, zei Blade snel toen hij de verwonderde ogen van de kinderen naast hem zag. “Ik dacht dat jullie met Grasshopper aan het spelen waren?”

“Ik heb honger.”, gaf Yume toe. “Grasshopper beloofde me iets te eten te brengen, maar ze is al zo lang weg!”

“Is Grasshopper in mijn keuken?!” Kai sprong bang op en vloog de kamer uit.

“Het wordt laat.” Mah-Lin stond op en liep naar haar zoon. “Het wordt tijd dat deze held naar bed gaat.” Ze tilde hem op. “Oef, je wordt met de dag zwaarder.”

Toen Yume deze aandacht zag, rende ze snel naar haar moeder en sprong op haar af.

“Mam, til mij ook op!”, riep ze, maar de plotselinge sprong verraste Naraku zo erg dat ze het kleine meisje kon opvangen, maar door de kracht alsnog omviel.

Naraku wilde het meisje berispen, maar de kreet van de kok en Vuurgebruiker verraadde dat het wolvenmeisje niet alleen een snack voor het kleine meisje haalde, maar ook voor zichzelf. Niet veel later haastte een witte wolf de bibliotheek binnen, op zoek naar een schuilplaats.

“Grasshopper!” Yume kroop overeind en trapte per ongeluk op haar moeder. “Heb je iets te eten voor me?”

Maar voordat ze de wolvin kon bereiken, werd Yume door haar vader gegrepen, die haar gewoon onder zijn arm nam. “Bedtijd voor jou, jongedame.”, lachte hij.

“Wat? Nee!”, riep Yume uit. “Ik ben nog niet moe!” Haar vader negeerde haar kreten en droeg het trappelende meisje de kamer uit. “Ik wil met Grasshopper spelen! Ik wil met Graven spelen!”

“Mijn hemel, ik vraag me af wat Keiran zal doen als ze te zwaar wordt om te dragen.”, zuchtte Mayonaka.

Sushi liep weg van Mayonaka en keek naar de vloer. “Is de vloer comfortabel?”, vroeg ze aan haar Hoofdvrouw, die op de grond was blijven liggen.

“...Ik dank De Hogeren dat het maar één keer per week uitslaapdag is...”, kreunde de Hoofdvrouw.

Episode 303: Hoe het geluid het licht wegnam

Een paar dagen gingen voorbij en De Ijsjagers probeerden hun nieuwe stamlid te helpen. Hoewel verdriet altijd aanwezig was, had het meisje haar eenzaamheid geaccepteerd, hoewel ze met name in de bibliotheek verbleef. Ze deed soms een paar stappen, raakte de boeken aan, rook eraan en sloeg wat pagina's om.

Ze had er altijd van gedroomd om te leren lezen, maar nu was die droom voorgoed verdwenen. De woorden kon ze niet voelen, dus de pagina's voelden voor haar koud en leeg. Net zoals zij zich voelde...

De krijgers van MorgenSneeuw waagden zich weer het bos in en gaven Helena's ouders een fatsoenlijke begrafenis, maar zoals altijd lag Glorieuze Stellus op de loer. Hoewel De Ijsjagers wisten dat er kleine groepjes mensen in hun bos waren, kwam het zelden tot een confrontatie. Maar die keren dat ze elkaar wel tegenkwamen... Hoewel Glorieuze Stellus klein en verspreid was, was hun verlangen om iedereen in kasteel MorgenSneeuw te vermoorden groot genoeg om hen een bedreiging te noemen. Het kon ze nooit schelen of het een kind, een vrouw of een man was... veel levens gingen verloren vanwege een millennia-oude wrok.

Naraku probeerde er iets aan te doen, aangezien het de verantwoordelijkheid van de koningin is, maar de steden in MorgenSneeuw hielden zich aan hun eigen wetten. Ze zeiden botweg dat de koningin 'zich met haar eigen zaken moest bemoeien'.

De vrouw beseftte dat dit een keerzijde was van haar heerschappij: de steden waren verenigd onder één troon, maar ze konden hun eigen wetten en gebruiken behouden. Naraku probeerde de geschiedenis van MorgenSneeuw en Stellus uit te leggen, maar niemand kon geloven dat dit de reden was van Glorieuze Stellus's bestaan.

Mayonaka vertelde Naraku dat je een stad niet kunt helpen als ze je hulp niet accepteren, zelfs als je de oplossing weet. "Als ze het probleem niet erkennen, zullen ze het nut van een oplossing niet zien.", legde Mayonaka nogmaals uit toen ze haar Hoofdvrouw in de verte zag staren, in plaats van het boek dat ze moest bestuderen. "Sommige mensen geloven ons toch?" Naraku zuchtte. "Waarom anderen dan niet?" "Sommige mensen zijn gewoon koppig." Rain haalde zijn schouders op. "Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik heb de Magieles niet opgegeven, zodat je kan mokken."

Naraku zuchtte nog een keer en draaide zich weer naar het boek dat voor haar lag. "Yume boft maar.", mompelde ze. "Zij kan tenminste spelen..."

"Dit zou te ingewikkeld voor haar zijn.", glimlachte Irina vriendelijk. "Het oog is een gecompliceerd iets. Als we de verkeerde genezende magie gebruiken, maken we het alleen maar erger."

"De plaatjes zijn smerig." Naraku zag een afbeelding van een opengesneden oog.

"Het is een biologieboek.", antwoordde Mayonaka geïrriteerd. "Wil je liever zelf een oog opensnijden?"

"Nee, dank je!", zei Naraku snel.

"Ik heb nooit geweten dat het oog hol was.", gaf Rain toe. "En dat dit ding hier hetzelfde werkt als zo'n bril die sommige mensen gebruiken."

"Eigenlijk is een bril gebaseerd op de lens in het oog.", legde Irina uit. "Het enige verschil tussen een bril en de ooglens is dat de lens kan bollen en..."

"Ew, er zitten draadjes aan!" Naraku had een pagina omgeslagen.

Irina wendde zich van Rain af. “Aangezien er niets mis is met Helena’s lens, moet het probleem in één van deze draden zitten.”, vermoedde Irina. “Misschien is er een infectie, of misschien zijn ze verdraaid...”

“Hoe komen we daar achter?”, vroeg Naraku. “En hoe kunnen we het genezen?”

Irina dacht na. “Nou, jij kunt je magie gebruiken om binnen een kijkje te nemen en misschien zelfs de zenuwen ontwarren, als dat de blindheid veroorzaakt.”

“En wat als dat niet zo is?”, vroeg Mayonaka.

“Dan zou Naraku ze moeten volgen.”, gokte Irina. “Ik moet toegeven dat ogen niet mijn vakgebied zijn. Ik heb nooit iemand ontmoet die gespecialiseerd was in het gezichtsvermogen; alleen iemand die brillen maakte.”

Naraku leunde achterover en zuchtte. “Dit wordt een rare excursie.”, mompelde ze. “Nou, wanneer gaan we dit doen?”

“We moeten eerst haar toestemming krijgen.”, vertelde Irina haar Hoofdvrouw. “Ze is ook nog vrij zwak na alle gebeurtenissen, dus misschien over een weekje of twee?”

“Laten we het haar vragen.”, stelde Rain voor en stond op.

“Oh, je zult haar niet meer in de bibliotheek vinden.” Naraku hield haar Magieleraar tegen. “Sushi heeft haar opgehaald; ze wilde zien of ze een instrument kan leren bespelen.”

“Oké, dus misschien is een fluit, een harp of een gitaar niet jouw ding...” Sushi pakte snel de gitaar van het meisje af.

“Ik zei het toch: ik ben toendoof!”, gromde Helena. “Ik kan geen ritme houden; ik was verkozen tot de slechtste danser van de stad!”

“Hoe zit het met drums?”, stelde Sushi voor, pakte een kleine trommel en zette deze voor het meisje neer. “Je kunt je handen gebruiken. Volg gewoon mijn voorbeeld: Tap-tap-tappity-tap.”

Het blinde meisje probeerde het voorbeeld te volgen, maar zoals met alle instrumenten kon ze zelfs niet het makkelijkste ritme volgen. Zelfs als ze het één keer goed had, lukte het haar geen tweede keer. Het was niet omdat ze het niet probeerde; het was gewoonweg zinloos.

“Misschien is zingen jouw ding...”, opperde Sushi.

“Abso-zeker-weten-luut-niet!” Helena sprong meteen op en struikelde bijna over de trommel. “Ik ga niet zingen! Ik heb de stem van een koe!”

“Dat valt vast wel mee.”, probeerde Sushi haar gerust te stellen. “Ik zong vaak expres vals, gewoon om anderen aan het lachen te maken. Ik wed dat je een prachtige stem hebt.”

“Mijn eigen moeder zei dat ik een vreselijke stem had.”, mompelde Helena, maar herinnerde zich toen degenen die ze zo miste.

“Dat weiger ik te geloven.”, glimlachte Sushi. “Probeer het gewoon, oké?”

Het meisje zuchtte, verzamelde moed en opende toen haar mond:

*“Ze hebben verteld,
er zit een meisje opgesloten.
In een toren, vlakbij de zee,
ze wacht op haar prins.*

Heb je de moed,

*heb jij de kracht?
Pas op voor het monster,
het verbergt zich in de diepte benee.*

*Het monster is haar hebzucht,
het zal je verslinden.
Pas op voor maagden in torens,
een schaduw verbergt zich altijd!”*

Helena sloot haar mond en merkte de stilte om haar heen op. “Mevrouw Sushi?” Ze keek om zich heen.

“Ik twijfel nooit meer aan je moeder.”, antwoordde Sushi, terwijl ze op de grond lag en haar lange oren stevig vasthield.

Ook al waren er maar drie dagen verstreken, Helena leek er redelijk goed mee om te gaan dat ze nu wees was. Levens vervaagden dagelijks en het meisje werd opgenomen in een warm, maar soms vreemde familie. Op sommige momenten was ze verdrietig en was ze liever alleen, terwijl ze op andere momenten een boos rotkind leek. Nu bleek dat ze niet eens dat ene werk kon doen dat blinden konden doen, voelde Helena zich nuttelozer dan ooit.

“Tante Helena?” Yume liet het blinde meisje schrikken.

“Oh, hallo, Yume.” Helena probeerde te glimlachen. “Noem me alsjeblieft geen ‘tante’; daar ben ik te jong voor.”

“Mag ik je dan zus noemen?”, vroeg Yume brutaal. “Ik wil een grote zus, maar mama wil dat niet. Ze zegt dat ik Graven heb, maar Graven is een jongen en geen meisje.”

Yume ging op haar tenen staan en fluisterde in Helena’s oren. “En Graven ziet er echt raar uit in een jurk!”

Helena kon het niet helpen, maar giechelde. “Oké, ik kan je grote zus zijn.”, lachte ze. “Maar ik kan niet echt een goede zus zijn.”

“Je kunt verhalen vertellen voor het slapen gaan!”, keek Yume blij.

“Maar ik ken maar één verhaal.”, zuchtte Helena. “Waarom vraag je het niet aan meneer Kai? Hij is echt een goede verteller.”

“Dat is niet erg.” Yume leunde op de stoelleuning. “Ik heb alle verhalen van oom Kai al gehoord en de verhalen van papa zijn echt saai.”

“Maar ik heb je al het enige verhaal verteld dat ik kende.”

“Ik vind het niet erg!”, glimlachte Yume. “Alsjeblieft? Het is een superleuk verhaal!”

“Oké dan.”, glimlachte Helena terug. “Maar alleen als je moeder zegt dat het goed is.”

“Oh, ze vindt het vast wel goed!”, zei Yume meteen. “Dank je, zus Helena!” Yume draaide zich toen om. “Mama! Ik heb een grote zus!”, schreeuwde het meisje terwijl ze wegrende.

“Welk verhaal heb je haar verteld?”, vroeg Kai nieuwsgierig aan Helena.

“Oh, het is niet echt een verhaal.”, antwoordde Helena geschrokken. “Het gaat over de stichter van mijn geboorteplaats, Worahn en hoe hij zijn vrouw heeft ontmoet.”

“Oh, je komt uit Wypell.”, herinnerde Kai zich. “Ik weet eigenlijk alleen wat er gebeurde tijdens de stichting van MorgenSneeuw; niet wat er daarna gebeurde. Onze logboeken zijn alleen gericht op het kasteel en belangrijke dingen in het koninkrijk.”

‘Oh, het is zo’n romantisch verhaal!’, begon Helena enthousiast. ‘Mensen wilden dat hij met een rijke dame zou trouwen, maar ze was superververwaard. Een boerenmeisje dat hem leuk vond, redde hem, maar de rijke dame...’ Ze stopte toen. ‘Wacht even, laten we bij het begin beginnen.’ Ze glimlachte. ‘Worahn was één van de soldaten die dapper heeft gevochten in de eerste oorlog van MorgenSneeuw.’, begon Helena en Kai hoorde haar ademloos aan.

‘Kijk daar eens?’ Keiran wees naar de gebiologeerde Kai en de vrolijk babbelende Helena. ‘Ik denk dat daar iets moois zou kunnen bloeien.’

‘Hoezo dat?’ Naraku keek naar de twee, terwijl ze probeerde Yume zich te laten gedragen.

‘Helena laat Kai het avondeten vergeten!’

‘Denk je dat Kai verliefd is?’, schrok Naraku op.

‘Nog niet, maar het zou me niet verbazen als er iets tussen die twee zou groeien!’

Keiran zag toen iets. ‘Yume, haal die aardappelen uit je haar!’

Na het eten liepen Kai en Helena over de kantelen. ‘Bedankt, dat je me mee naar buiten hebt genomen.’, bedankte Helena zachtjes de man, die bijna honderddertig jaar ouder was dan zij.

‘Geen probleem.’, glimlachte Kai terug. ‘De afwas staat er straks ook nog wel.’

‘Misschien kan ik helpen?’, stelde Helena voor. ‘Ik heb mijn moeder vaak geholpen.’

‘Graag!’, antwoordde Kai en zag de blos op haar gezicht. Een moment van stilte volgde, maar toen verzamelde Kai zijn moed. ‘Helena, je schrikt hier misschien van... maar ik vind je leuk.’

‘Ik vind jou ook erg leuk.’, fluisterde Helena terug.

Kai zag haar jonge gezicht en probeerde haar ogen te ontwijken, wat niet echt lukte.

‘Ik vind het geweldig hoe je verhalen vertelt en ik geniet echt van je gezelschap... maar je bent nog niet volwassen.’

‘Is het omdat ik blind ben?’, vroeg Helena voorzichtig.

‘Nee, dat is het niet.’ Kai wilde zijn hoofd schudden, maar wist dat dat zinloos was.

‘Maar ik heb mijzelf beloofd: nooit een getrouwde vrouw en nooit een minderjarige.’

Hij draaide zich om. ‘En ik heb behoorlijk wat pech in de liefde.’, gaf Kai toe.

‘Geloof me, als je twee jaar ouder was geweest, dan was ik er voor gegaan...’

Helena stak haar hand op. ‘Als er geen sprake is van liefde... dan ben ik blij dat je het me nu hebt verteld.’, gaf ze toe. ‘Omdat ik je echt leuk begon te vinden.’

‘Ik wil je niet kwetsen.’ Kai krabde op zijn hoofd. ‘Ik wil met je blijven omgaan.’

‘En wie weet.’ Helena legde haar hoofd tegen zijn arm. ‘Twee jaar is niet zo lang...’

‘Ja...’ Kai kon niet anders dan blozen toen het meisje zijn arm aanraakte. Hij mocht haar, echt waar, maar hij wilde haar niet zo snel na het verlies van haar ouders nog een gebroken hart bezorgen. Maar... waarom deed hij dit met haar? Waarom opende hij zo makkelijk zijn hart en gevoelens? Hij vertelde haar dingen die hij zelfs nooit aan zijn beste vriend had verteld! Zelfs Rain wist niet alles van zijn ongelukkige liefdesverleden! Dus waarom wilde hij eerlijk zijn tegen dit kind?

‘Het is een prachtige nacht.’, zuchtte Helena.

‘Oh?’ Kai keek verbaasd op.

‘Ja, hoor je de Nachtzouwers niet?’ Ze noemde de vogelsoorten, die ‘s nachts zongen. ‘Ze zingen voor ons.’

Kai keek om zich heen, maar zag of hoorde niets. “Ik kan ze niet horen.”, gaf hij toe. “Hoezo kun je ze niet horen?”, lachte Helena. “Hun lied is zo luid en mooi!”

Kai keek nog een keer om zich heen, maar weer hoorde hij geen enkel geluid behalve zijn eigen. “Het spijt me, Helena...”, gaf hij toe. “Maar ik kan ze echt niet horen. Bovendien verlaten Nachtzoemers het bos nooit.”

Helena bleef staan en werd zo wit als een laken. Ze neuriede een paar tonen mee met wat ze hoorde. “Maar... maar waarom hoor ik ze dan wel?” Ze greep haar hoofd, bijna in paniek, vast. “Alsjeblieft, je maakt een grapje, toch!” Ze greep Kai’s vest. “Je moet ze horen! Of in ieder geval die uil! Zeg me dat je die uil hoort!” Kai wist niet hoe hij haar moest kalmeren. Plots werd het meisje weer stil. “Het is nu stil.”, fluisterde ze geschrokken. “Een vos heeft ze gegrepen...”

“Hoe is dat mogelijk?” Naraku keek naar Irina, Rain, Ao en Kai, terwijl Mayonaka Helena kalmeerde met een kopje thee. “Ik weet dat ik vaak dingen voel, maar ik heb nooit een vos voelen jagen.”

“Er is iets raars aan de hand.”, beaamde Ao. “Toen we Helena voor het eerst vonden, hoorde ze wat Blade en ik telepathisch tegen elkaar zeiden.”

“Als ze magie had gehad, hadden we dat wel gevoeld.”, knikte Rain. “Naraku kan het kleinste sprankeltje magie voelen.”

“Maar wat zou het anders kunnen zijn?”, wilde Kai weten. “Alleen mensen met magie kunnen telepathie oppikken.”

“Mensen die met Magiegebruikers omgaan, kunnen magie ‘lenen’, zodat ze ook telepathie kunnen leren.” Irina verwees naar de niet-Magiegebruikers van de stam.

“Als Helena’s ouders magie hadden, denk je dan niet dat Helena dat zou weten?”, zei Kai terug.

“Misschien hebben ze het haar nooit verteld.” Ao haalde zijn schouders op.

Naraku keek naar Helena, die in een stoel bij het vuur zat. “Ik denk dat er maar één manier is om het zeker te weten...” Ze zuchtte en stapte voorzichtig op het meisje af.

“Uwe Majesteit!” Helena sprong plotseling op en morste de helft van haar thee.

Naraku was verrast dat het meisje haar had horen aankomen, maar er waren wel meer rare dingen gebeurd. “Helena, je mag me Naraku noemen.”, stelde ze het meisje gerust. “En ga alsjeblieft zitten.” De warme stem liet het meisje rustig zitten. “Helena, je weet dat ik magie heb, toch?” Het meisje knikte als antwoord. “Nou, ik ga mijn magie gebruiken om te zien hoe ik je kan helpen.” Naraku keek in de lege ogen van het meisje voor haar. “Misschien ontdek ik zo wat je blind heeft gemaakt.”

“Doet het pijn?”, vroeg Helena bezorgd.

“Natuurlijk niet.”, glimlachte Naraku. “Het kan wel een beetje kriebelen. Ik ga nog niet echt iets doen. Het zal zijn alsof ik door een bos loop om dingen te ontdekken. Ik zal niets veranderen zonder jouw toestemming, oké?” Het meisje knikte opnieuw.

“Ik leg mijn handen op je hoofd en maak je maar geen zorgen. Ik doe je geen pijn.”

Rustig legde de Hoofdvrouw haar handen tegen de zijanten van Helena’s hoofd.

Terwijl het meisje in de duisternis staarde, sloot de Hoofdvrouw haar ogen om haar magie op dit meisje te concentreren. Het was alsof Naraku begon te zien wat Helena zag... niets. Maar ook al zag Naraku niets... ze hoorde wel veel! Rain en Irina hadden al gezegd dat blindheid andere zintuigen kon versterken, maar dit was belachelijk!

Een muis die door de bibliotheek rende, Whisper die dromend bij de open haard in de troonzaal sliep, Blade en Mah-Lin die ruzie over het mes van Graven hadden in

diezelfde ruimte, Grasshopper die in een menselijk meisje in de keuken veranderde, zodat ze op een kast kon klimmen en wat eten van een andere kast kon pakken, Matsu en Keiran die over haar praatten en... Een plotselinge bloes vormde zich op Naraku's gezicht en ze liet Helena kalm los.

"Uwe... eh, Naraku?", vroeg Helena nieuwsgierig.

"Nou, dat was heel informatief." Naraku probeerde formeel te klinken. "Dus, eh... Je hoort niet wat Keiran en Matsu bespreken, toch?"

Helena schudde haar hoofd. "Ik kan ze horen praten, maar ik heb mezelf geleerd om me te concentreren op wat dichtbij is, in plaats van wat er in de andere kamer gebeurt. Waarom, moet ik...?"

"Nee, nee!" Naraku zwaaide met haar handen. "Je doet het geweldig! Blijf dat doen! Ik ga gewoon... even met Irina praten. Het oog is een delicaat ding; we willen het niet erger maken, toch?"

Helena schudde haar hoofd en Naraku liep snel weg. "Vertel?", vroeg Kai.

"Ze hoort echt alles!", fluisterde Naraku met een rood gezicht, zo zacht ze maar kon.

"Maar is het magie?", vroeg Rain.

Naraku suste hen. "Irina, kun jij even kijken?"

"Maar Rain is een betere Magiegebruiker dan ik." Irina wees naar de Magieleraar van de stam.

"Alsjeblieft?" Naraku zei alleen maar 'alsjeblieft' omdat ze heel graag wilde dat Irina naar het meisje keek. Naraku sleepte de kruidengenezers door de kamer en zowel zij als Irina werden op de voet gevolgd door de andere Magiegebruikers.

"Hallo, Helena." Irina liet weten dat ze er stond. "Vind je het erg als ik ook even kijk?" Helena haalde haar schouders op. Naraku's acties hadden haar geen pijn gedaan, ook al had de kleine 'verkenning' haar zintuigen even verstrekt. Irina legde haar handen op het hoofd van het meisje, en hoewel de Luchtgebruiker weinig ervaring op dit gebied had... kwam ze snel tot dezelfde conclusie.

"Dus ik had gelijk!", riep Naraku uit. "Het is hetzelfde type!"

"Wat is het?", vroeg Helena geschrokken. "Wat is er mis met mij?"

"Nee, nee!" Irina glimlachte naar het meisje. "Het is gewoon... Hoe zeg ik dit... Lieverd, je blindheid... We hebben gevonden wat de oorzaak is."

"Kun je het genezen?", vroeg Kai nieuwsgierig.

"Ja, dat kan Naraku." Irina zag het meisje blij opkijken. "En best makkelijk ook nog."

"Maar...?" Ao vroeg zich af waarom het zo lang duurde.

"Het is gewoon..." Irina wist niet hoe ze moest beginnen. "Lieverd, je blindheid wordt niet veroorzaakt door een ziekte... Het wordt veroorzaakt door magie."

Helena's mond viel open. "Luchtmagie, om precies te zijn."

"Hoe kan magie blindheid veroorzaken?", vroeg Mayonaka stomverbaasd.

Irina stond weer op. "Nou... het lijkt erop dat de focus van Helena's magie precies achter haar ogen ligt. Vraag me niet hoe dat kan; magie ligt meestal onder het hart."

"Dus ik ben een Magiegebruiker?", fluisterde Helena bang. "En mijn magie veroorzaakt mijn blindheid?"

Irina knikte. "Ja.", gaf ze toe. "Om de één of andere reden groeit de bron van je magie achter je ogen."

"Maar is dat eigenlijk niet logisch?", vroeg Naraku. "Ik bedoel, gezien haar krachten..."

"Dus Helena is een Luchtgebruiker, net als jij?", vroeg Rain aan Irina.

“Ja en nee.” Irina besloot de zaken ingewikkelder te maken. “Ze heeft niet het talent om de wind te beheersen of de energie om bliksem te manipuleren...”
“Maar ze kan geluid beheersen.”, onthulde Naraku. “Helena is een Geluidgebruiker!”

Episode 304: De enige in haar soort

“...Ik ben een Geluidgebruiker?” Helena was niet overtuigd. “Geluidgebruikers bestaan niet!”

“Maar nu wel.”, antwoordde Irina vriendelijk. “Helena, je bent de eerste Geluidgebruiker die er bestaat!”

“Dit is fantastisch!” Mayonaka klapte in haar handen. “Ik moet dit opschrijven in ons logboek. Waar is mijn pen? Ontdooi de inkt!”

“Het verklaart wel hoe ze dingen kan horen die kilometers ver weg zijn.” Rain knikte goedkeurend. “En aangezien geluid wordt opgevangen door de oren, is de plaatsing van haar magiefocus ook logisch.”

“Phew.” Kai zuchtte opgelucht. “Ik was even bang dat er iets ergs aan de hand was.” “Maar zonder de juiste opleiding...”, zei Ao. “Het is verbazingwekkend dat ze niet knettergek is geworden.”

“Hou op!” Helena sprong op. “Hou op!” Allen keken verbaasd naar het bevende meisje. “Ik ben geen Geluidgebruiker! Dat is totaal belachelijk!”

“Ben je niet blij?”, vroeg Naraku onschuldig.

“Blij?!” schreeuwde Helena. “Ik ben blind! Ik ben blind en ik heb macht over iets nutteloos! En die nutteloze krachten zijn de reden dat ik blind ben! En nu zeg je dat ik blij moet zijn?”

“Maar lieverd...” Irina reikte naar Helena.

“Ik ben je lieverd niet!” Helena sloeg de handen weg en deed een stap achteruit, maar struikelde bijna over de stoel. “Ik wil dat allemaal niet horen! Ik wil mijn ogen terug!” Kai hielp Helena en omhelsde haar van achteren, in de hoop haar te kalmeren. “Lena, magie is niet iets waar je bang voor moet zijn. Magie is geweldig, vooral als je een speciale kracht hebt, zoals Geluid.”

“Ik wil geen magie!”, huilde Helena. “Ik wil mijn ogen terug!”

“Als je dat echt wilt...” Naraku kwam dichterbij. “Ik kan je magie wegnemen... het stelen... en dat zal je blindheid mogelijk genezen.”

“Maar misschien ook niet.”, gaf Irina toe. “Je magie heeft je ogen beschadigd tijdens de groei. Er bestaat een kans dat jij je zicht niet terugkrijgt.”

“En dan ben je ze allebei kwijt.”, vertelde Rain aan Helena.

Stilte vulde de kamer voor iedereen behalve Helena. Ze kon dingen horen die in kamers ver weg gebeurden, dingen die niemand anders kon horen. Hoe kan zoiets een zegen zijn? Nee, van die krachten wilde ze af! Ze wilde die dingen niet horen! Ze wilde het niet...

In wanhoop draaide Helena zich om en begroef haar gezicht in Kai's vest. Ze huilde zoute tranen. Weer een trauma om mee om te gaan... Niet alleen dat, ze moest ook kiezen of ze haar vloek wilde houden of niet.

“Is er geen andere manier?”, fluisterde Ao. Hij had medelijden met het meisje.

“Kunnen we die magische focus niet verplaatsen?”

Rain haalde zijn schouders op. “Ik ben pas zeventien jaar Magieleraar.”, gaf hij toe.

“En tot nu toe waren mijn enige studenten Naraku, Grasshopper en Yume.”

“Ik heb nog nooit gehoord van de mogelijkheid om de focus te verschuiven.”, voegde Irina haar stem toe.

“Maar misschien weet Ion dat wel!”, riep Naraku. “Ion is al tientallen jaren een Magieleraar; hij ging zelfs naar een speciale Magielerarenschool!”
Rain greep Naraku’s arm en trok haar dicht tegen zich aan. “Naraku, let op je woorden! Het dorp denkt dat Ion de kleinzoon van Meester is, dus ze weten niet dat Ion op een speciale Magielerarenschool heeft gezeten.”
Naraku schrok toen ze zich realiseerde dat ze een geheim eruit had geflapt, maar gelukkig was Helena te overtuigd om het op te merken.

In het dorp Animuk, het dorp dat het dichtst bij MorgenSneeuw lag, woonde een man genaamd Ion. De inwoners dachten dat hij de kleinzoon was van hun geliefde Meester; hun vermiste genezer en Magieleraar, terwijl Ion en Meester in feite één en dezelfde waren!

Ion had de gedaante van Meester aangenomen om zich te verstoppen voor zijn zus, Soleil, de Wijze van de Zon, die gek was geworden door haar krachten. Hijzelf was Lune, Meester van de Manen en de twee, broer en zus, waren de personificaties van zowel de zon als de drie manen. Om het bestaan van de hemellichamen te garanderen, werden er tweelingen geboren die door niemand anders dan door elkaar konden worden gedood. Het resulteerde er vaak in dat de ene broer of zus de andere vermoordde vanwege hun unieke magie. Dat ging altijd gepaard met de geboorte van een nieuwe tweeling, alsof het lot wist wanneer de gevreesde profetie van de tweeling opnieuw zou uitkomen.

Als Meester was Ion naar de Magielerarenschool gegaan om zijn krachten en de profetie te begrijpen, en om een manier te vinden om aan zijn duistere lot te ontkomen. Hoewel hij er niet in slaagde een oplossing te vinden, studeerde hij af als een officiële en gediplomeerde Magieleraar en vond hij zijn thuis in Animuk. Hij trainde verschillende Magiegebruikers en zijn laatste leerling was de Luchtgebruiker Hane. Na een strijd met zijn zus, ‘verliet’ Meester de stad en nam Ion, ‘de kleinzoon’, zijn plaats in.

“Maar Ion weet veel meer dan wij.”, bedacht Naraku. “Misschien kan hij Helena beter helpen dan wij.”

“Ik wil deze stomme krachten niet!”

“Lena, we kunnen ze niet ‘zomaar’ uit je halen. Het geneest je blindheid misschien niet eens en is het niet geweldig dat je de eerste Geluidgebruiker bent die er bestaat?”

“Nee!”, riep Helena. “Ik wil niet speciaal zijn!”

“Dan brengen we je naar een vriend.”, besloot Irina.

“Ik wil het er *nu* uit hebben!”

“Helena, doe niet zo dwaas!” Irina toonde haar de ware aard als genezer. “Als we dit overhaasten, wordt het misschien wel erger! We gaan morgenavond naar Animuk en vragen een vriend om advies. Als hij zegt dat het verstandig is om je krachten te ‘stelen’, dan zullen we je wens respecteren... Maar weet zeker dat dit is wat je wilt!”

“Nu we weten wat de oorzaak is, denk je niet dat dit een keuze is waarover je moet nadenken, in plaats van overhaasten?”, vroeg Kai rustig aan Helena. “Je leeft al jaren met je krachten; het weghalen betekent dat je een deel van jezelf wegneemt.”

“Ik zal doen wat je van me vraagt.”, beloofde Naraku aan Helena. “Maar pas nadat Ion zijn advies heeft gegeven, wat dat advies ook zal zijn.”

Ook al had Helena ermee ingestemd Ion om advies te vragen, ze sliep niet veel. Als het haar keuze was geweest, waren ze diezelfde avond nog naar Animuk vertrokken, maar er moesten wel wat zaken geregeld worden, om nog maar te zwijgen van de broodnodige rust.

Ze bespraken in de ochtend wie met Helena naar Animuk zou afreizen. “Ik ben erg benieuwd naar de mening van Ion.”, sprak Rain zijn wens uit.

“Als jij meegaat, Naraku, moet ik hier blijven.”, voegde Irina toe. “We kunnen de stam niet zonder een genezer achterlaten.”

“Ik kan genezen!”, kwam Yume tussenbeide.

“Nee, dat kan je niet.” Keiran pakte Yume op en zette haar op zijn schouders. “In ieder geval nog niet.”

“Maar ik kan wel genezen!”, mokte Yume.

“Jezelf helen is iets anders dan anderen genezen.”, grijnsde Rain naar Yume.

“Dan mag ik dus mee!”, besloot Yume.

“In je dromen!”, lachte Kai. “Met Rain en mij erbij, hebben we geen andere Magiegebruiker nodig... en zeker geen Mini-gebruiker als jij!”

“Ik ben niet mini!” Yume sloeg per ongeluk op het hoofd van haar vader. “Ik wil mee!”

“Volgende keer, oké, Kleine Maan?”, smeekte Keiran haar.

“Als je deze [ruma] meeneemt,” Mah-Lin noemde haar man een dwaas. “zorg er dan voor dat hij niet op Glorieuze Stellus gaat jagen.”

“Wie zegt dat ze mij kiest om mee te gaan?”, flapte Blade eruit.

“Zou jij mij laten gaan?”

“Absoluut niet!”, barstte Blade los. “Als ze jou zou kiezen, zou ik je opsluiten in onze toren.”

“En daarom bied ik het niet eens meer aan...” Mah-Lin haalde haar schouders op.

“ook al win ik het met twee ogen dicht.”

“Is dat een uitdaging?” Blade deed een betekenisvolle blik met zijn vrouw.

“Misschien wel...”, fluisterde Mah-Lin terug.

“Jullie sleutels liggen in de la.” Graven trok aan zijn vaders shirt. “Voor als je ze weer kwijt bent.”

Er volgde een stilte, en Mah-Lin en Blade liepen rood aan. Ze werden nog roder toen de andere volwassenen (behalve Naraku) ook begonnen te grijnzen. “Waarom lacht iedereen?”, vroeg Naraku onschuldig.

“Ik weet het niet.”, gaf Yume toe vanaf de schouders van haar vader. “Jullie twee vertellen me nooit iets.” Ze wees naar haar rood geworden vader.

“Oh, papa en mama waren aan het spelen...”, begon Graven, maar werd teruggetrokken door zijn vader.

“Dat is mooi, zoon.”, zei hij snel. “Moet je geen boek lezen?”

“Nou, wie gaat er mee?”, zei Rain snel, in een poging de aandacht van dit ongemakkelijke moment af te leiden.

“Ah, ja.” Naraku keerde snel terug naar het onderwerp. “Ik kies voor Rain, omdat hij waarschijnlijk begrijpt waar Ion het over heeft. Ik kies Kai vanwege zijn krachten en ik kies Blade vanwege zijn vaardigheden.”

“Een verstandige keuze.”, knikte Irina. “Sushi, Ao en ik kunnen het kasteel beschermen in geval van nood.”

“De paarden zullen genieten van de rit.”, voegde Keiran toe. “Helena mag Silversun lenen.”

“Wanneer krijg ik nou mijn eigen paard?” Yume keek van haar vaders schouders naar beneden.

“Het volgende paard dat geboren wordt, zal van jou zijn.”, beloofde Keiran zijn dochter.

“Maar Amorite is van Graven!”

“Is Amorite mijn paard?”, vroeg Graven aan zijn ouders.

“Nou, het moest je verjaardagscadeau worden...”, zuchtte Mah-Lin.

“Ik wil ook een paard!”, riep Yume driftig vanaf Keiran’s schouders.

“De volgende, oké?”, beloofde Keiran om haar te kalmeren. “Stop met op mijn hoofd te bonzen! Yume, stop ermee, of je krijgt Melkie als je paard!”

“Ik wil geen koe; ik wil een paard!”

“Yume, gedraag je!” Naraku had genoeg van haar dochter. “Anders zit je de rest van de dag op je kamer!”

“Ik ben een prinses; ik wil een paard!”

“Yume, genoeg nu, of je maakt de stallen een week lang schoon!”, dreigde Kai en onmiddellijk stopte Yume.

“Die moeten we onthouden.”, mompelde Keiran en zette Yume op de grond. Het kleine meisje begon te mokken, maar gelukkig was het vooruitzicht van de stallen genoeg om haar plaats te kennen.

“Prinsessen maken geen stallen schoon...”, hoorden ze haar mompelen.

Naraku wilde antwoorden dat als Yume zich als prinses zou gaan gedragen, ze niet gestraft hoefde te worden, maar Keiran raadde het af. Voorlopig had Yume geleerd dat ze geduld moest hebben en dat ze niet altijd haar zin kon krijgen. Beide ouders wisten dat ze niemand anders de schuld konden geven van het gedrag van hun dochter dan zijzelf.

“Ze groeit er wel overheen.”, stelde Irina de jonge ouders gerust. “En neem het jezelf niet kwalijk dat je van haar houdt.”

Die avond hielp Kai Helena op Silversun, het paard van Keiran. Daarna klom hij op Komodo en reed naast het meisje. Naraku sprong elegant op Appel, nadat ze afscheid had genomen van haar kleine meisje en geliefde. Naraku had de afgelopen dagen weinig tijd voor haar dochter gehad en ze beloofde dat de twee samen zouden spelen zodra ze terug waren. Blade ging op Dusk zitten, nadat hij met zijn hand over de bol van zijn zoon was gegaan en zijn vrouw gedag had gekust.

“Waag het niet naar Glorieuze Stellus te zoeken!”, waarschuwde Mah-Lin haar man.

“Of je slaapt een week op de bank!”

“Doe ik niet, doe ik niet!”, rolde Blade met zijn ogen.

Rain was de laatste die op zijn paard klom: Amante, de levensgezellin van Blade’s paard. “Kan je ons bijhouden?”, vroeg hij aan Grasshopper, die in haar wolvengedaante was. De wolf knikte, iets wat ze had opgepikt van haar menselijke metgezellen. Door een ongeluk kon de sneeuwwolf zich in zowel een mens als een wolf veranderen, wat haar gedrag beïnvloedde. Ze kon niet praten, maar ze gebruikte zowel telepathie als gebarentaal om te communiceren.

“Wees voorzichtig!”, schreeuwde Keiran zijn vrouw na toen hij haar door de poorten zag gaan.

“Dag, mama!”, zwaaide Yume met haar handje.

De poorten gingen dicht en Naraku voelde een plotselinge eenzaamheid in haar hart kruipen. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst van haar dierbaren weg was. Natuurlijk had ze gejaagd, maar de jacht duurde nooit langer dan een dag. Nu zou ze minstens drie dagen weg zijn.

“Maak je geen zorgen, Lena.” Kai leek haar een bijnaam te hebben gegeven. “We zijn snel in Animuk.”

Helena hield de teugels stevig vast. In de open lucht zijn, waar alles kon gebeuren, maakte haar bang. Wat als ze die slechte mensen weer zou tegenkomen? Hoewel ze nu wist dat ze magie in zich had, was ze niet gerustgesteld. De kracht van geluid, wat heb je daaraan? Wat had het voor zin dat ze een vogel een kilometer verderop met zijn vleugels kon horen klapperen, hoera, hoera. Wat een geluk dat ze een bij kon horen zoemen aan de andere kant van het bos, woohoo. Wat voor zin had het dat ze voetstappen kon horen... voetstappen!

“Ik hoor iemand aankomen!”, riep Helena geschrokken

Onmiddellijk draaiden Naraku, Kai, Rain, Blade en Grasshopper zich om en namen een beschermende formatie rond Helena aan. Zwijgend starden ze om zich heen, hun zwaarden en magie gereed. Er leek echter niets te gebeuren. Naraku sloot haar ogen en probeerde haar eigen versterkte zintuigen te gebruiken, maar het resultaat was niets.

“Zou het iemand in MorgenSneeuw kunnen zijn geweest?”, fluisterde Rain.

Helena schudde haar hoofd. “Nee, dit was iemand anders! Ik hoorde takken breken!”

Naraku keek nog een keer om zich heen. “Ik denk niet dat het in de buurt was.”, fluisterde ze. “Maar blijf op je hoede.” Naraku wendde zich tot Helena. “Helena, ik wil dat jij je oren openhoudt. Als je weer iets hoort, laat het ons weten!”

“Maar je zei dat er niets was.”, zei Helena verward.

“Helena, Glorieuze Stellus is met ik-weet-niet hoeveel mensen. Wij zijn met vijf.”

Naraku klonk geprikkeld. “Ik stop liever tien keer voor een valse waarschuwing dan dat ik een enkele waarheid negeer.”

Helena keek bezorgd. “Lena, jij kunt dingen horen die wij niet kunnen horen.”, probeerde Kai. “Jouw krachten kunnen ons veilig houden, dus als je iets hoort, vertel het ons, alstublieft.”

Het meisje knikte en greep de teugels weer vast. De groep ging verder, op hun hoede voor wat er ook zou kunnen komen. De stilte maakte haar echter onvoorzichtig en al snel deed het meisje wat ze altijd deed: de geluiden negeren. Ze koos een enkel geluid en concentreerde zich daarop: de verhalen van de Vuurgebruiker naast haar. Hoewel ze hem niet kon zien, wist ze dat hij er erg knap moest uitzien. Hij had haar verteld dat hij oranje haar en bruine ogen had en hoewel het moeilijk was, slaagde het meisje erin zich een beeld van hem te vormen. Oh, kon ze maar weer zien... ze zou die nutteloze kracht van geluid graag opgeven, gewoon om weer te kunnen zien.

Dromend dreef Helena weg in de leegte van haar fantasie, waar ze eindelijk weer kon zien. Ze droomde van een leven met Kai, waar ze hem hielp in de keuken en met het verzorgen van de dieren... en op haar achttiende zou hij haar ten huwelijk vragen. Ze wist dat zeker! Ze zou een prachtige gele jurk dragen... Nee wacht, een groene!

En haar haren... ze moet er nu vreselijk uitzien. Vanwege haar ‘ziekte’ had haar moeder haar haren kortgeknipt, zodat Helena er geen last van zou hebben. Helena vond kort haar maar niets bij vrouwen, dus ze zag er vast en zeker als een jongen uit.

Misschien wilde Kai haar daarom op afstand te houden! Dat moest wel! Zo'n geweldige jongeman...

"Wat was dat?", vroeg Rain en hield de groep tegen.

"Helena?" Kai wekte het meisje op uit haar dromen.

"Ja, ik wil!", flapte ze er per ongeluk uit.

"Hoor je iets?!" Blade pakte zijn zwaard.

Helena wist niet wat ze moest doen en zwaaide beschaamd met haar handen. "Nee, nee, wacht!", verontschuldigde ze zich. "Ik heb niets gehoord, ik was gewoon..."

Beschaamd gaf ze het toe. "Ik... ik was aan het dromen."

"Helena, we zeiden dat je moest luisteren!" Bezorgd maakte Kai een vuurbal. "We rekenden allemaal op je!"

"Ik... het spijt me!" Helena voelde zich vreselijk. "Het was niet mijn bedoeling! Het ging per ongeluk! Ik..." Toen stopte ze plotseling. "Ik hoor metaal.", fluisterde ze.

"Voetstappen... twaalf... Nee, zestien. Mannen; één vrouw... of een hele lichte man." De manier waarop ze sprak, vervulde iedereen, vooral Helena, met zorgen.

"Waar vandaan?", eiste Blade te weten. Zestien tegen vijf... Hoe konden ze dat ooit winnen?

"Achter ons!" Helena draaide terug. "Nee, wacht, van rechts! Hogeren, ze zijn zo dichtbij!"

"Jouw dichtbij of die van ons?", schreeuwde Naraku en probeerde haar paard te kalmeren.

"Een touw..." Helena trok wit weg. "Een boog... een pijl..."

"Ik zou zeggen allebei!" Kai reageerde onmiddellijk en greep Helena van Silversun.

Een kleine flits ging door de lucht en miste amper het paard en het meisje dat er bovenop had gezeten. "Kom tussen de paarden!", beval hij haar en zette haar op de grond.

De warmte van vijf paarden drukte plotseling tegen de huid van het meisje en liet haar weten dat ze door hen omringd was. "Kai?", riep Helena bang. "Wat is er aan de hand?"

De klank van een hoorn vulde de lucht en de vijf Ijsjagers maakten zich klaar. "Voor Stellus!" Een stem vulde het bos, gevolgd door een gezamenlijke kreet. "Glorieuze Stellus!"

"Als ik het vandaag niet haal," Blade zag hoe de mannen uit de struiken sprongen.

"laat Mah-Lin dan weten dat ik niet naar ze op zoek was!" Toen verscheen er een grijns op het gezicht van de krijger. "Maar ze zal het niet erg vinden als ik er een paar met me meeneem..."

Episode 305: De kracht van stilte

“Voor Glorieuze Stellus!” De gezamenlijk kreet ging door het bos, terwijl zestien mensen zich naar de vijf Ijsjagers stortten. De blinde Helena werd beschermd door de lichamen van de paarden, maar het meisje moest oppassen dat ze niet per ongeluk vertrap werd.

Kai gebruikte zijn vuurkrachten om een soort muur te maken, terwijl Rain zijn krachten gebruikte om kleine, maar vlijmscherpe ijsballen te maken uit de vochtige lucht. Al snel werd het bloed aan beide kanten vergoten.

Blade sprong ertussen om Naraku te helpen, die werd aangevallen door vijf mannen. Ze vocht als een bezetene, maar hoewel Naraku een goede vechter was, blonk ze nergens in uit. Haar behendigheid redde haar leven, hoewel ze al verschillende sneden op haar armen en gezicht had.

De geluiden van de strijd maakten Helena bang, totdat een vreemd nieuw geluid de lucht vulde. Ze kon niet zeggen of het geluid ver weg, of dat het gewoon heel zacht was... maar schrik vulde haar hart. “Waar is Grasshopper?”, riep Helena bezorgd, toen ze het gegrom van de wolf niet meer hoorde.

“Waar is dat wicht?” Een soldaat riep om Helena. “De vorige keer is ze door die man ontsnapt, maar deze keer...” Zijn stem stakte. Zijn geest werd leeg. Waar kwam dat meisje vandaan? Wit haar, gele ogen... en helemaal naakt!

De soldaat vergat de wereld om hem heen, verliet de strijd en liep naar het meisje dat er uitzag als een bosgeest. Nog nooit had hij zo'n schoonheid en bleke huid gezien... het kon hem niets schelen of dit meisje uit MorgenSneeuw kwam; zij zou voor altijd zijn slavin zijn!

Een andere soldaat merkte zijn verbijsterde metgezel op en toen hij zijn gezicht afwendde, zag ook hij deze ongeklede schone. “Hé, ze is van mij!” De soldaat duwde de man weg die haar het eerst had gezien.

“Ik zag haar het eerst!”, antwoordde de ander en worstelend kropen ze naar het witharige meisje... dat plotseling glimlachte. Een zacht gegrom ontsnapte aan haar keel, een signaal werd gevormd met haar handen... en in een oogwenk probeerden de twee ruziënde mannen weg te komen van een dodelijke witte wolf! De ene schreeuw stierf abrupt en de andere, die toebehoorde aan een kreupele, huilende man, maakte geen schijn van kans.

Twee mannen werden verslagen en Grasshopper draaide zich om, met bloed op haar witte vacht, klaar om de volgende soldaat te grijpen die haar familie bedreigde.

Gewond en vermoeid deed Rain zijn best om ijspieken te creëren uit de sneeuw om hen heen, maar de mannen waren met veel en het gebruik van zijn Magie was vermoeiend. >Naraku, je moet... iets doen!<, smeekte Rain, bijna in paniek.

>Gebruik je magie!<, beval Naraku Rain, terwijl ze zelf gewond raakte. >Er zijn er al vier verslagen!<

>Het heeft geen zin!< Ook Kai verloor de hoop. >Dit kunnen we niet winnen! Niet als jij je krachten niet gebruikt!<

>Laat Seerah los!< Blade besefte ook dat de situatie nijpend was. >Zij kan ze aan!< Naraku beet op haar lip. Nee! Ze kon Seerah, de personificatie van al haar woede, angst en haat, niet naar buiten laten. Als dat wezen van Zwarte Magie de controle

over haar zou krijgen, over Naraku's magie... dan zou Seken verdoemd zijn! Ze ging nog liever dood!

Eén van de zwaarden schampte Appel en haar gehinnik werd vermengd met Helena's kreet, die schrok van het bewegende paard. "Helena...", fluisterde Naraku. >Helena, gebruik je magie!<

"Maar wat kan ik doen?", huilde Helena bang. "Ik kan alleen maar dingen horen!"

>Blokkeer het geluid!<, beval Naraku. >Haal al het geluid weg!<

"Maar ik weet niet hoe ik dat moet doen!" Helena raakte in paniek. "Ik-ik weet het niet..."

"Doe het!" Kai had ook de telepathie opgevangen. "Wens het!"

>Concentreer je.< Rain beet op zijn lip en probeerde de pijn te negeren. >Je hebt de macht over geluid. Diep van binnen heb jij de kracht om al het geluid om je heen weg te nemen!<

Helena wist niet wat ze moest doen. Ze wreef in paniek in haar ogen en probeerde te doen wat er van haar werd gevraagd. Amper een dag geleden had ze gehoord dat ze een Magiegebruiker was en nu rekende iedereen op haar! Geluid, een nutteloze kracht, hoe kon dat nu helpen?

En toen... stilte. Helena keek op en opende haar mond, maar er kwam geen geluid meer uit. Ze probeerde te schreeuwen, maar er gebeurde niets. >Goed zo.< Naraku's warme, geruststellende stem kalmeerde haar. >Perfect.< Er verscheen een glimlach op het gezicht van de Hoofdvrouw toen ze de paniekerige vijand om haar heen zag. >Ik ben trots op je.<, grijnsde Kai en verzamelde zijn krachten in een vuurbal. >Ga zo door.<

Dankzij hun telepathie konden De Ijsjagers alsnog een tegenaanval coördineren. De soldaten van Glorieuze Stellus, die niet meer konden communiceren, werden een gemakkelijke prooi. Het was maar goed dat het enige kind in hun midden niets kon zien, want het resultaat was niet mooi. Zonder genade namen De Ijsjagers wraak voor allen die door deze moordenaars waren vermoord. Ook al zou het bos na vanavond nog steeds vol gevaar zijn, ze zouden in ieder geval een waarschuwing achterlaten aan iedereen die een onschuldige wilde aanvallen.

De soldaten probeerden terug te vechten, maar toen ze zagen dat hun kameraden zo gemakkelijk werden gedood, werden ze zwak en onvoorspelbaar. Toch slaagden ze erin om Naraku's vrienden te verwonden, voordat de laatste neerging.

>Helena, je kunt het geluid terug laten komen.<

Het meisje schudde haar hoofd. "...oe doe ik dat...? Oh, zo dus..." Ze merkte hoe het geluid terug zweefde. "Waar zijn ze nu?"

"Ze renden weg.", loog Kai en stapte over een lichaam. "Jouw stilte joeg hen de stuipen op het lijf."

"Echt?" Helena kon het niet geloven; had zij hen afgeschrikt? Zomaar? Ze kon het niet helpen dat ze een beetje trots was. Zij, een simpel blind meisje... had ze allemaal gered!

"Je hebt het geweldig gedaan, maar het is nog niet voorbij." Naraku bleef voorzichtig.

"We zijn gewond en ik moet mijn genezende krachten gebruiken." Ze zag Helena naar haar mond grijpen. "Ik wil dat je je concentreert en ons waarschuwt als er iemand anders in de buurt komt."

Helena knikte snel. "Natuurlijk.", zei ze, en ze concentreerde zich op de geluiden. Een fractie van een seconde droomde ze ervan in Kai's armen te zijn. Hij zou haar

zeggen hoe sterk ze was en hoe ze hen allemaal had gered, maar toen schudde ze haar hoofd. Nee, geen dromen; niet meer! Ze moest zich concentreren; ze waren allemaal van haar afhankelijk! Deze keer zou ze hen niet teleurstellen.

Echter, het gekreun van haar beschermers vertelde haar dat ze meer gewond waren dan dat ze haar wilden vertellen. Ze hoorde Blade sissen dat zijn been gevoelloos begon te worden, en Rain vertelde Naraku dat ze voorzichtig moest zijn. De warmte die Helena voelde, bewees dat de Hoofdvrouw en koningin veel van haar helende magie gebruikte. Zou dat haar niet uitputten?

Nee, daar mocht ze niet op letten. Ze moest zich concentreren op het beschermen van haar nieuwe vrienden. Wat als de ontsnapte soldaten terugkwamen, nadat ze hun bondgenoten hadden verteld over Helena's krachten? Ze kon dan ze niet meer afschrikken met stilte! Ze wisten nu van haar krachten, ze zouden de volgende keer zeker voorbereid zijn.

"Ik... ik moet kijken of... de paarden..." De stem van Naraku was zwak, en een geluid direct daarna verraadde dat de Hoofdvrouw was ingestort.

"Met de paarden gaat het goed.", klonk Blade bezorgd. "Denk nu eens aan jezelf."

"Helena..." Naraku strekte haar hand uit.

"Helena is in orde.", verzekerde Rain haar.

"Ik hoorde Appel..." Naraku wilde niet aan zichzelf denken voordat al haar vrienden verzorgd waren.

"Gewoon een kleine schaafwond. Ik heb hem al schoongemaakt." Rain knielde naast Naraku. "Je moet jezelf nu genezen, Naraku."

"Iedereen is in orde, behalve jij.", gromde Blade. "Dit is absurd! Je vergeet altijd jezelf."

"Ik ben zo moe...", fluisterde Naraku.

"Nee!", schreeuwde Helena, tegengehouden door Kai. "Je mag niet gaan slapen!"

"Maak je geen zorgen." Kai nam Helena in zijn armen. "Naraku moet slapen, zodat ze zichzelf kan genezen. Het is de enige manier waarop ze haar magie kan beperken en toch zichzelf kan genezen."

"Ik had liever dat ze het niet zo ver liet komen.", gromde Blade en tilde Naraku op.

"Ze gaat altijd tot het uiterste, maar als het om haar eigen leven gaat..."

Rain nam Naraku van Blade over, waardoor hij op zijn paard kon klimmen, zodat hij daarna Naraku weer in zijn armen kon nemen.

"We kunnen beter gaan.", knikte Kai en zette Helena weer op Silversun. "Helena, heb je iets gehoord?"

Helena schudde haar hoofd. "Nee, ik heb niets gehoord... Nou ja, in ieder geval geen voetstappen. Gewoon bosgeluiden."

"Oké, dan kunnen we verder." Rain wendde zich naar Amante. "Denk je dat je een tijdje kunt rennen?"

>Rennen.< Amante toonde met een knik haar telepathische krachten. >Snel. Lang.<

"Put jezelf niet uit.", verbood Rain haar. "Ben je klaar, Blade?"

"Je zou denken dat met al die keren, dat deze dame is flauwgevallen, ik gewend zou zijn om met één hand rond te rijden.", gromde Blade. "Probeer niet te springen, Dusk.", verzocht hij zijn paard. "En niet te snel."

"Komt het wel goed met Naraku?", vroeg Helena bezorgd aan Kai.

“Het komt wel goed met haar.”, stelde Kai haar gerust. “Maar Blade is de enige die iemand kan vasthouden terwijl hij hard rijdt. Ik zou haar aan mijn paard moeten vastbinden, en dat zou ze niet leuk vinden wanneer ze weer wakker wordt.”

“Naraku wordt pas wakker als we Animuk bereiken of met de volgende ramp.” Rain reed met de twee op. “Dus we zijn allemaal afhankelijk van jouw krachten, Helena.” Hij zag het meisje knikken; onzeker, maar ze zag nu de voordelen van haar krachten. “Laten we snel gaan.”

“Wat als die gemeneriken terugkomen?”, vroeg Helena bezorgd.

“Oh, maak je daar maar geen zorgen over.” Kai keek niet om toen ze de plek verlieten. “Je hebt ze goed laten schrikken. Die komen voorlopig niet meer terug!”

“Waar is Yume?!” Een vrouw met paars haar schoot wakker en keek wild om zich heen. Al snel had ze door dat ze niet in haar bed lag.

“Nou, jij ook goedemorgen, slaapkop.”, grijnsde Blade toen hij Naraku wakker zag worden in de ochtendzon. “En mooi op tijd. Binnen een uur zijn we in Animuk.” Naraku rekte zich uit en langzaam kwamen de herinneringen terug. “Is iedereen in orde?”

De Hoofdvrouw zag de jonge Helena in de armen van Kai. “Maak je geen zorgen.” Hij kon Naraku’s zorgen van haar gezicht aflezen. “Helena was uitgeput, maar ze is een dapper kind.” Hij keek naar de slapende tiener in zijn armen. “Ze wilde hoe dan ook wakker blijven, maar ze kon het niet langer volhouden.”

Appel ging naast Dusk rijden en Naraku klom op haar eigen paard. “Waren er nog problemen?”, vroeg ze.

“Ik denk dat ze de boodschap hebben begrepen.”, grinnikte Blade. “Helena zei dat ze in de verte wat geschreeuw hoorde, maar het werd al snel stil.”

“Mooi.”, knikte Naraku boos. “Moge de anderen tot bezinning komen.”

“Dwaasheid is de enige ziekte die je niet kunt genezen.” Blade haalde zijn schouders op.

Rain rolde met zijn ogen. “Wat zijn we weer positief.”, mompelde hij. “Zeg eens, Naraku, ik weet dat het nog vroeg voor je is, maar wat zijn de plannen? Voor als we Animuk bereiken?”

Naraku geeuwde weer. “Nou, ik denk dat het het beste is als we eerst rusten.”, stelde ze voor. “Ik hoop dat Kyla het niet erg vindt...”

“Zij en Levin hebben de herberg overgenomen; het is hun taak om vermoeide reizigers te verwelkomen.” Rain haalde zijn schouders op.

“Maar het lijkt zo onbeleefd.”, mompelde Naraku. Ze dacht aan de vrouw die ze al zo lang kende en die een schakel was geworden tussen Animuk en MorgenSneeuw. Ze bezochten elkaar vaak en deelden nieuws persoonlijk, in plaats van via brieven. Want hoewel sommige brieven heen en weer werden gebracht door Sushi’s opgeroepen wezens, kostte dergelijke magie de Elvenheks behoorlijk wat energie.

Vanwege deze link en de geschiedenis die ze deelden, werd Kyla soms een onofficiële Ijsjager genoemd: ze had hetzelfde hart, maar woonde elders.

Telkens als De Ijsjagers Animuk bezochten, werd Kyla als eerste gewaarschuwd, maar in tegenstelling tot andere dagen was het haar man Levin die de reizigers verwelkomde.

“Welkom in Animuk, Hoofdvrouw Naraku van De Ijsjagers; Koningin van MorgenSneeuw.” Levin boog beleefd. “Hoe kan ik u van dienst zijn?”

“Moge het licht schijnen, Levin.”, glimlachte Naraku terug. “Is alles goed met Kyla?” Levin knikte. “Ze zal blij zijn je te zien, maar de vroedvrouw, Ion en Wint hebben haar allemaal bedrust bevolen.”

“Vanwege de baby?” Naraku klom van Appel en werd door zorgen gegrepen.

“Het kan elk moment gebeuren.” Levin leidde de jonge vrouw door de stad. “Maar niemand wil risico nemen.” De jongeman keek verdrietig. “We hebben er al twee verloren...”

“Dit keer gaat het goed.”, probeerde Naraku hem gerust te stellen. “Ion en Wint groeien uit tot goede genezers en de vroedvrouw heeft veel ervaring.”

Levin riep een jongen in de stallen. “Kan jij voor de paarden zorgen?”, vroeg hij aan hem, ook al was het meer een opdracht. De jongen knikte en liep weg, gevolgd door de paarden. Door de vele bezoeken wist iedereen in Animuk dat de paarden speciaal waren, met hun eigen wil.

“Is Ion in het dorp?”, vroeg Naraku aan Levin. “We kwamen voor zijn advies.”

Levin keek verbaasd op. “Zeker. Ik breng je naar Kyla en haal hem dan voor je op.”

“Oh, je hoeft je niet te haasten.”, onderbrak Rain hem. “We zijn echt uitgeput; vooral Helena.”

“Nee, dat ben ik niet!”, wierp het blinde meisje terug.

“Nadat we Kyla hebben bezocht, willen we liever even uitrusten.” Naraku had moeite om het toe te geven. “Als het niet te veel moeite is?”

“Nooit, mijn koningin.” Levin opende met een glimlach en een buiging de deur.

“[Ninmei?]” Hij zei het Sekense woord voor ‘Geliefde’. “Ben je toonbaar?”

“Hoe toonbaar kan je zijn, opgeblazen als een koe!”, antwoordde de stem chagrijnig, maar werd snel zachter toen ze de paarsharige vrouw herkende. “Naraku! Wat fijn dat je er bent!”

“Hallo, Kyla.” Naraku kwam binnen, gevolgd door haar vrienden. “Hoe is het met je?”

“Ugh, dit kleine monster schopt me helemaal aan gort.”, gromde Kyla. “Maar deze schopt tenminste...”

Na een korte stilte probeerde Naraku van onderwerp te veranderen. “We zagen veel verbouwingen aan de zijkant; vergroot je de herberg?”

Kyla knikte. “Ja, er komen meer bezoekers naar Animuk; vooral met de markt.” Ze ging anders zitten. “Zo zouden we er vijf kamers bij moeten krijgen.”

“Als je ooit hulp nodig hebt; met eten, geld...”, bood Naraku aan.

Kyla stak haar handen op. “De reputatie van MorgenSneeuw doet genoeg wonderen voor het dorp.”, lachte ze. “Maar is het echt waar dat je met blote handen tegen een heel leger hebt gevochten?”

“Oh, ja?” Naraku keek verbaasd op. “Wanneer?”

“Ah, weer een vals gerucht.” Kyla haalde haar schouders op. “Ik dacht al dat het overdreven zou zijn. De verhalen die sommige mensen verzinnen... Er is zelfs een verhaal over de stichter van ons dorp, dat hij drie draken op één dag had gedood.”

“Zijn hier dan draken?” Naraku keek haar vrienden verward aan.

“Oh, maak je maar geen zorgen!”, giechelde Kyla. “Dat zal ook wel verzonnen zijn. Maar hoe kan ik jullie helpen?”

“We kwamen eigenlijk voor Ion.” Rain liep ook naar binnen. “Levin zei dat hij hem voor ons zou halen, maar we zijn uitgeput.”

“Vertel me niet dat jullie Glorieuze Stellus tegen het lijf zijn gelopen!”, riep Kyliya bezorgd.

“Rustig aan!”, beval Naraku. “Het gaat goed met ons! Maar we willen heel graag wat slapen, als je het niet erg vindt.”

“Natuurlijk niet!” Ondanks de protesten van De Ijsjagers stond Kyliya op. “Elke! Elke!”, riep ze vanuit haar slaapkamer. Na haar geroep kwam er een jong meisje naar Kyliya toe rennen en maakte een korte buiging. “Elke, kun je een paar kamers voor onze gasten klaarmaken?” Ze zag het meisje weer een kleine buiging maken. “We merkten dat veel jongeren zich buiten het oogstseizoen vervelen.”, legde Kyliya uit terwijl het meisje genaamd Elke wegrende. “Dus hebben we besloten om de kinderen in dienst te nemen. We kunnen ze niet veel betalen, maar het houdt ze van de straat en het geeft ze ook ervaring.”

“Helpen ze ook met de bouw?”, vroeg Blade nieuwsgierig.

Kyliya knikte. “Een enkeling. Ze moeten in de gaten worden gehouden, maar sommigen tonen aanleg voor timmerwerk.” De aanstaande moeder klom terug in haar bed. “Oef, ik zal blij zijn als dit monster eindelijk uit me is... Ik ben zelfs door dat monster gaan breien! Ik! Breien!”

“Een vreselijk lot.”, grijnsde Kai en opende de deur waar een zachte klop vandaan kwam.

“De kamers zijn klaar, mijnheer.”, Elke boog opnieuw naar de eerste die ze zag. “Zal ik u er naar toe brengen?”

De gasten groetten Kyliya en wensten haar het beste. “Vergeet deze keer niet de rekening te sturen!”, waarschuwde Naraku de gastvrouw.

“Misschien.”, lachte Kyliya. “Ik ben tegenwoordig zo’n warhoofd.”

Elke begeleidde de gasten naar hun kamers, opende de deuren en liet hen de bedden zien. “Wilt u een klein ontbijt gebruiken?”, vroeg ze.

“Nee, dank je.”, glimlachte Naraku, terwijl ze Blade op een bed zag vallen en zijn schoenen uitschopte. “Ik ben wel benieuwd; als het oogstseizoen daar is, hebben Levin en Kyliya dan geen handen tekort?”

Elke schudde haar hoofd. “Nee, mevrouw, want tijdens het oogstseizoen reist er bijna niemand.”

Naraku bedankte het meisje voor haar gastvrijheid en sloot de deur achter zich. Ze keek om zich heen en zag Helena rustig op haar bed zitten, terwijl Blade al diep in slaap was. Rain en Kai zouden een andere kamer delen, tegenover die van hen.

“Blade snurkt best veel, nietwaar?”, glimlachte Naraku en liep naar het grote bed dat zij en Helena zouden delen.

“Als ik niet wist dat het Blade was, zou ik roepen dat dit een aardbeving was.”, grapte Helena.

Naraku lachte zacht en ging op het zachte bed zitten. Ze deed haar schoenen uit voordat ze ging liggen. “Hogeren, ik ben zo moe.”, gaf Naraku toe. “Jij niet, Helena?”

“Nog niet.”, zei Helena, in het niets kijkend. “Ik wil even zitten. Even niets doen.”

“Zoals je wilt.”, geeuwde Naraku en sloot haar ogen. “Hier zijn we veilig.”

“Dat weet ik.” Helena probeerde achterom te kijken, maar kwam niet van haar plek af. Ze sloot haar blinde ogen en... begon haar krachten uit zichzelf te gebruiken.

In een kamer aan de andere kant van de herberg hoorde ze een aanstaande moeder bidden dat dit kind eindelijk van haar zou zijn. Ze neuriede een slaapliedje, terwijl ze zachtjes haar breinaalden tegen elkaar tikte. In de stallen hoorde ze een staljongen

ruzie maken met de paarden, die plagend zijn hoed hadden gestolen en die van de één naar de ander gaven. Arme jongen; hij zou nooit winnen van de slimme paarden van MorgenSneeuw!

In de keuken hoorde ze Elke vloeistof in een schaal gieten. Het was waarschijnlijk melk of water, zodat ze een brood kon maken. Het kneden maakte een uniek geluid en Helena besloot te gaan liggen, zodat ze nog wat langer van het geluid kon genieten.

Langzaam zakte het meisje weg, voor het eerst sinds lange tijd met een glimlach op haar lippen. In gedachten prevelde ze een kort gebed voor haar ouders, die hopelijk met trots op haar neerkeken. Ze had niet alleen haar nieuwe familie gered, maar was ook uniek... Helena, de eerste Geluidgebruiker van Seken...

Episode 306: De vloek van een keuze

“Geef dat vlees terug!” Een meisje rende door de herberg en volgde een witte schaduw. “Dat hebben je meesters betaald!”

Levin zag de witte flits voorbijgaan, seconden later gevolgd door het meisje. “Elke, het is al goed!”, riep hij haar na. “Je kunt die wolf toch niet bijhouden!”

Boos gaf het meisje de achtervolging op. “Die wolf heeft het vlees van de koningin gestolen!”, wees Elke achter haar. “Wat moet ik de koningin nu serveren?”

Levin lachte. “Grasshopper is een bijzondere wolf.”, glimlachte hij. “De koningin vindt het niet erg om ervoor te betalen, en een bescheiden ontbijt is voor haar genoeg. Ze is geen koningin zoals in die sprookjes.”

“Misschien had ze dat moeten zijn.”, mopperde Elke. “Sprookjeskoninginnen houden geen wolven. Vooral niet zulke hongerige.”

Levin leidde het meisje terug naar de keuken. “Zelfs als je erin zou slagen de wolf te vangen, wat was je van plan met het vlees te doen? Je kunt geen gebraden vlees met wolvenkwijl aan gasten serveren... of aan wie dan ook.”

“Op een dag...” Sissend draaide Elke zich weer om naar het vuur. “Op een dag zal ik die wolf krijgen! Ik laat me geen zesde keer voor de gek houden!”

Levin liet het jonge meisje alleen in de keuken en schudde zijn hoofd met een glimlach op zijn gezicht. De koningin had veel veranderd; dat was zeker. Vroeger bleven meisjes thuis om voor het huishouden te zorgen, maar sinds Naraku Animuk had bezocht, gingen de meisjes op zoek naar een baan buitenshuis. Ze wilden allemaal helpen om het dorp nog fijner en beter te maken, en ze vertelden de mannen meer dan eens dat ze het niet alleen konden.

Elke deed Levin vaak denken aan Kyla, die ooit het enige geëmancipeerde meisje van het dorp was. Hoewel Kyla een goede kokkin was, overtrof Elke iedereen, mits ze de juiste oefening en training zou krijgen. Misschien moest hij er met Kai over praten, nu hij hier toch was. Hij kende geen betere kok dan de Vuurgebruiker, dus als iemand Elke de juiste opleiding kon geven, dan was hij het wel.

“...En splitste Stellus op in zeven naties.” Levin hoorde de Vuurgebruiker spreken in de grote zaal van de herberg, die grotendeels dienst deed als ‘restaurant’. “We weten niet hoe ze die nieuwe landen hebben genoemd en we konden het niet echt aan De Zeven Verenigde Stammen vragen, maar we zijn er vrij zeker van dat één van hen is uitgegroeid tot het koninkrijk van Heer Zashjan.”

“Heer Zashjan?”, vroeg Helena hardop. “Wie is dat?”

“Wie was dat, is een betere vraag.”, mompelde Rain. “Ik probeer van mijn brunch te genieten. Kai, kun je de verhalen voor later bewaren?”

“Je houdt altijd van mijn verhalen!”, pruilde Kai. “Waarom ben je zo gemeen tegen me?”

“Kun je niet voor één keer stil zijn?”, snauwde Rain naar zijn beste vriend.

“Rain...”, fluisterde Naraku en legde een hand op zijn schouder. “Ik weet dat Heer Zashjan verantwoordelijk is voor de dood van je ouders en dat je wraak wilt nemen... maar hij is nu dood. Ik heb hem gedood.”

“Je wist het!”, sprong Rain boos op. “Je had het me meteen kunnen vertellen, toen we weer samen waren, maar je hebt het jarenlang voor me verborgen gehouden! Hoe verwacht je in vredesnaam dat ik zoiets zomaar vergeet?”

“Rain...”, zuchtte Naraku, maar hij had gelijk.

“Hij had voor eeuwig moeten rotten.”, siste Rain en liep weg van de tafel. “Hij had gestraft moeten worden voor zijn misdaden.”

Naraku wilde achter Rain aan gaan, maar Blade hield haar tegen. “Laat hem maar even.”, adviseerde hij. “We hebben allemaal onze zere plekken en Zash-gast is die van Rain. Volgens Rain kwam Zashjan er veel te makkelijk vanaf.”

“Veel van onze stamleden zijn geboren in het koninkrijk van Zashjan.” Naraku zuchtte en ging weer zitten. “Zijn Zwarte Ridders waren ook verantwoordelijk voor de dood van jouw ouders.”

“Laten we het daar maar eens niet over hebben, oké?”, gromde Blade en verborg zijn humeur met een vers broodje.

“Goeiemiddag, allemaal.” Levin besloot de ruimte binnen te gaan, in de hoop dat ze zijn luistervinken niet hadden opgemerkt en dat zijn binnenkomst de stemming zou verbeteren. “Ik hoop dat jullie goed hebben geslapen?”

“Ah, Levin, goeiemiddag.”, boog Naraku beleefd. “Ja, we hebben heerlijk geslapen. Bedankt voor je gastvrijheid. En geef alstublieft onze complimenten aan de kok; zelfs Kai is onder de indruk!”

“Ik zal het zeker doorgeven aan Elke.”, glimlachte Levin, deels dromend dat hij ooit zou kunnen zeggen dat de beste kok van MorgenSneeuw haar carrière in zijn herberg begon. “Ik heb met Ion gepraat en hij heeft me laten weten dat je welkom bent, wanneer je zover bent.”

“Ah, laten we onmid-...”, begon Naraku, maar werd door Blade teruggetrokken.

“Laat die kerel zijn huis schoonmaken.”, beval Blade, waardoor Naraku zich afvroeg hoe Blade wist dat Ion aan het schoonmaken was. “Eerst ontbijten; Ion gaat nergens heen.”

“Waarom denk je dat Ion zijn huis aan het schoonmaken is?” Levin vroeg wat Naraku dacht.

“Die gast woont toch bij Wint?” Blade at een stuk brood. “Twee alleenstaande mannen in één huis... als ze op Kai en Rain lijken, is het huis waarschijnlijk één grote puinhoop.”

“Dat valt wel meel”, zuchtte Kai.

“Gast, jullie hebben dringend een vriendin nodig.” Blade merkte Helena’s rode gezicht niet op. “Sinds ik met Mah-Lin samen ben weet ik wel beter. Tenzij jullie twee...?”

“Wij zijn niet samen!” Kai sprong op van zijn stoel en wees naar Blade. Tegelijkertijd wees met exact dezelfde woorden een andere vinger naar Blade. Kai keek naar de okerkleurige jongeman naast hem. “Hé, ben je er weer?”

“Ik, eh... had geen brood meer.” Rain nam snel een broodje en stopte zijn mond vol.

“Niet dit weer.”, zuchtte Naraku. “De grap dat jullie twee iets met elkaar hebben, is zo oud als Graven. Beste vrienden, geen geliefden, einde verhaal. Kunnen we nu alsjeblieft verder gaan?”

“Ja graag.” Rain ging weer zitten en nam nog een broodje. Even viel er een stilte over de tafel, totdat Kai besloot de boel weer op te rakelen.

“Maar zouden we geen schattig stel zijn?”

“Ik wist het!” Blade sprong op en wees naar de geneerde Rain, negeerde Naraku’s zuchten en zag Helena’s rode gezicht niet eens.

“Welkom, welkom!” Ion deed de deur open en liet De Ijsjagers binnenkomen, terwijl Wint wat spullen in een kast verstopte. “Vergeef ons alsjeblieft de rommel; we hebben het erg druk gehad.”

“Zoek een vriendin.”, stelde Blade voor terwijl hij naar binnen liep. “Het helpt.”

“Altijd de charmeur.”, rolde Naraku met haar ogen. “Zeg eens, hoe gaat het met jullie?”

“Prima, dank je.” Wint kwam de kamer binnen met een grote kan water. “Ik pak even wat mokken.”

Ze gingen op een paar banken zitten en keken toe hoe Wint de kamer verliet. “Wint doet het prima.”, gaf Ion toe. “Hij kan niet lezen, hoe vaak hij het ook probeert, maar zijn geheugen is geweldig.”

“Kan hij niet lezen?”, vroeg Rain nieuwsgierig.

“Hij blijft de symbolen door elkaar halen.” Ion zuchtte. “Vooral de ‘c’, ‘l’, ‘a’ en ‘u’.”

“Had Clover niet dezelfde problemen?” Rain keerde zich naar Kai.

Kai knikte, terugdenkend aan de geelharige krijger, die jaren terug was overleden. “Ja, nu je het zegt... Ook zij bleef symbolen door elkaar halen, maar uiteindelijk wist ze een paar woorden te herkennen, zoals haar naam.”

“Werkelijk?” Dit intrigeerde Ion, die dacht alles al ontdekt te hebben in die honderden jaren dat hij geleefd had. “Wint en Clover zijn geen familie... Denk je dat meer mensen dat probleem zouden kunnen hebben?”

“Weet ik niet.” Kai haalde zijn schouders op. “Toen ik op de Vuurschool zat, werden leerlingen die niet konden lezen vaak te dom gevonden en kregen ze andere, makkelijkere opdrachten.”

“Dat moet ik onderzoeken.”, mompelde Ion terwijl Wint de kamer weer binnen kwam. “Hé Wint, we gaan een experiment starten.”

“Huh, wat? Alweer?” Wint had geen idee waar dit over ging. “Gaan we weer vuur gebruiken? Mijn wenkbrauwen zijn net weer aangegroeid.”

“Klaag je daar nog steeds over?”, rolde Ion met zijn ogen. “Waar is je gevoel voor avontuur? Jouw lust naar wetenschap?”

“Mijn gevoel voor avontuur verdronk met dat water-experiment.” Wint ging geïrriteerd zitten. “En mijn lust naar wetenschap lijkt verloren te gaan in mijn zoektocht naar overleven. Waarom ben jij nooit proefkonijn? Ik wilde genezer worden, niet je testobject.”

“Maar kijk eens hoeveel we hebben geleerd!”, zei Ion terug. “Wist je dat als je zout in water oplost en het water kookt, het zout terugkeert? En dat als je hetzelfde doet met suiker, het weg blijft? En toch lijken de twee zo veel op elkaar...”

“Mijn smaakpapillen waren compleet dood...”, gromde Wint.

“Maar het zoute water hielp wel bij je kiespijn!”, merkte Ion op.

“Je moest dat ding er alsnog uittrekken!”, snauwde Wint terug.

“Maar het zoute water hielp een nieuwe infectie te voorkomen!”, verklaarde Ion trots.

“Zie je wel? We leren echt veel van elkaar!”

“Wauw, het klinkt alsof jullie twee superveel plezier hebben.”, riep Naraku onschuldig uit. Ze zag niet de ongemakkelijke blikken van de anderen. “Misschien moeten wij ook gaan experimenteren.”

“Laten we dat maar niet doen.”, besloot Rain snel. Hij kon zich al voorstellen welke horror Naraku en Yume samen zouden kunnen bereiken. “Nou, we zijn blij om te

zien dat het goed met jullie gaat, dus misschien kunnen we het doel van ons bezoek aangeven?”

“Ah, ja.” Naraku stond op en stelde Helena aan Ion voor. “Dit is Helena, de allereerste Geluidgebruiker op Seken... voor zover we weten, dan.”

“Hoera?” Wint zag niet in wat daar zo bijzonder aan was.

“Dat is schitterend!” Ion sprong op. “Dus dat is wat ik voelde! Wat kan je doen?”

“Wacht even, voelde je haar krachten?”, brak Wint Ion af. “Heb je magie? Sinds wanneer?”

Geschrokken staarden ze allemaal naar Ion. Had hij Wint nooit verteld dat hij de kracht had om verschillende soorten magie te voelen? Zwetend wist Ion niet wat hij moest zeggen of doen. Wat kon hij zeggen om zijn geheim te bewaren... of moest hij zijn studievriend de waarheid vertellen?

“Ben jij niet de kleinzoon van Meester?”, zei Kai snel. “Meester had dezelfde krachten.”

“Ah, ja, inderdaad!”, speelde Ion snel mee. “Ik heb mijn krachten geërfd van mijn grootvader, maar aangezien we hier geen Magiegebruikers meer hebben, ben ik dat helemaal vergeten te vertellen. Het spijt me. Ik had het je moeten vertellen.”

“Dus, Leekuh...?” Wint vernauwde zijn ogen.

“Geen heks, sorry.” Ion probeerde zijn huid te redden. “De domheid was helemaal de jouwe.”

“Balen.” Wint knipte met zijn vingers en ging mokkend op de bank zitten. “Nu zal ze me zeker nooit meer willen zien.”

“Ik zei toch dat je haar geen heks moest noemen.” Ion ging ook zitten. “Hoewel ik denk dat ze dankzij jouw beschuldiging het nu wel serieus overweegt. Dus als ze je ooit een drankje aanbiedt... ren weg. Heel hard.”

“Niets is gevaarlijker dan de toorn van een vrouw.”, grijnsde Blade. “Dus terug naar onze Helena. Geluidgebruiker, blind daardoor... is er een manier waarop we haar weer kunnen laten zien?”

Ion leunde achterover en dacht diep na. “Ik neem aan dat, aangezien je zei dat haar magie haar blind heeft gemaakt, haar Magische Focus de oorzaak is?” Naraku knikte en legde uit dat het vlak achter haar ogen zat. “Ik raad af om te proberen de focus te verplaatsen. Dat is alsof je een hart probeert te verplaatsen: dat werkt niet.”

“Maar wat als we haar magie afnemen?”, stelde Rain voor. “Zoiets als haar magie stelen?”

“Dat is lastig, maar mogelijk.”, bedacht Ion. “Toch kun je haar krachten niet volledig stelen; zoiets zou haar doden. Dat raad ik af. Dat is hetzelfde alsof je haar hart eruit probeert te rukken: dat gaat niet werken.”

“Nou, wat als we bijna alles weghalen?”, opperde Kai. “Haar magische krachten tot een minimum beperken?”

“Dat zou de enige manier zijn.”, knikte Ion. “Maar magie groeit, dus over een paar jaar zou ze weer blind zijn. Als magie ongebruikt blijft...”

“Bedoel je dat mijn hoofd kan ontploffen als ik mijn magie niet gebruik?! Helena raakte in paniek.

“Ho, rustig!”, sprong Ion op. “Maak je geen zorgen! Je gebruikt je magie al de hele tijd. Je hoofd ontploft echt niet!”

“Maar het zou kunnen, toch?”, panikeerde Helena, vooral nadat ze een aarzelende bevestiging hoorde. Door haar paniek hoorde ze Ion niet zeggen dat het alleen zou

gebeuren als ze haar magie zo'n vijfhonderd jaar helemaal niet zou gebruiken. "Haal het eruit, haal het eruit! Het me niet schelen of ik blind blijf; haal het er nu uit! Ik wil niet dat mijn hoofd ontploft!"

"Helena, rustig nou!" Kai probeerde haar te kalmeren. "Ion zei dat dit alleen zou gebeuren als jij je magie helemaal niet zou gebruiken en je gebruikt je magie constant."

"Maar Ion zei dat zelfs als je het tot een minimum terugbrengt, het groot genoeg zou zijn om me in een mum van tijd weer blind te maken!", herhaalde Helena.

"Dat komt omdat er niet veel voor nodig is om je weer blind te maken!", schreeuwde Ion, in een poging haar aandacht te trekken. "Je Magische Focus is als een laag van honing rond je ogen; het is niet krachtig genoeg om je hoofd te laten ontploffen. Omdat jij je magie de hele tijd gebruikt, hoewel onbewust voor zover ik begrijp, blijft het zo. Het heeft zestien jaar geduurd om zo groot te worden. Als we je leren je krachten beter te gebruiken, zal het waarschijnlijk zo blijven, of misschien zelfs krimpen!"

"Denk je dat ze weer zou kunnen zien als ze leert hoe ze haar krachten moet gebruiken?", vroeg Rain.

"Er is altijd een mogelijkheid.", gaf Ion toe toen hij de huilende Helena zag. "Maar na zestien jaar ongetrainde magie heeft het haar ogen waarschijnlijk beschadigd. Zelfs als het ons lukt om haar haar krachten volledig te laten beheersen en zelfs te verkleinen... is er een kans dat de schade aan haar ogen niet te herstellen is."

"Dus je raadt magie stelen af en stelt magielessen voor.", vatte Blade samen. "Oef, ik was al bang dat Naraku een Magievampier moest worden."

"Ik denk dat je een nieuwe student hebt." Kai sloeg Rain op zijn rug.

"Maar ik weet niets van Geluidmagie!", gaf Rain toe. Hij vergat dat hij ook niets wist over Stralende/Gezegende Magie voordat hij Naraku ontmoette. "Ik heb al genoeg problemen met de magie van Naraku en Yume. Wat kan ik in vredesnaam met Geluidmagie doen?"

"Je kunt haar helpen zien...", fluisterde Ion, waarna iedereen zwijgend naar Ion staaarde. De jongeman sprong toen op en rende de trap op. Het geluid dat volgde, klonk alsof er een gebouw op instorten stond, maar niet veel later kwam Ion terug naar beneden met een stapel papieren in zijn hand.

"Wat is dat?", vroeg Wint nieuwsgierig.

"Dit is mijn... opa's notitieboekje van de Magielerarenschool.", pufte Ion. "Ik... hij schreef dingen op die hij nooit wilde vergeten." Ion sloeg wat pagina's om en mompelde zachtjes wat woorden. "En toch vergeet ik steeds de dingen die ik hier heb opgeschreven..."

"Waar heb je het gevonden?", wilde Wint graag weten. Waarom had Ion hem dat niet verteld?

"Het zat in de kist in mijn kamer.", antwoordde Ion afwezig.

"Waar dan?", vroeg Wint.

"Verborgен compartiment.", bekende Ion, maar realiseerde zich toen wat hij had gezegd. "Ik vond het vorige week toen ik over de kist struikelde, maar vergat het je te vertellen toen Kyla weer problemen leek te hebben."

"Je vergeet de laatste tijd best veel.", mompelde Wint, beledigd. "Misschien moet je onderzoek doen naar een middel tegen vergeetachtigheid."